

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2026/806

z dnia 30 marca 2026 r.

w sprawie zmiany dyrektywy 2014/59/UE w odniesieniu do środków wczesnej interwencji, warunków uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz finansowania działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz dyrektywy 2014/24/UE w odniesieniu do usług wyceny do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (zwanych dalej „instytucjami”) zostały ustanowione w następstwie globalnego kryzysu finansowego w latach 2008–2009 i zgodnie z dokumentem „Kluczowe atrybuty skutecznych systemów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych” opublikowanym po raz pierwszy przez Radę Stabilności Finansowej w październiku 2011 r. Unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmują dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ⁽⁴⁾ oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 ⁽⁵⁾. Oba akty ustawodawcze mają zastosowanie do instytucji oraz do innych podmiotów objętych zakresem stosowania tej dyrektywy lub tego rozporządzenia (zwanych dalej „podmiotami”). Unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają na celu uporządkowane postępowanie w przypadku upadłości instytucji i podmiotów poprzez utrzymanie ich funkcji krytycznych oraz unikanie zagrożeń dla stabilności finansowej, a jednocześnie ochronę deponentów i środków publicznych. Ponadto unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają na celu wspieranie rozwoju rynku wewnętrznego w sektorze bankowym poprzez stworzenie zharmonizowanego systemu reagowania na kryzysy transgraniczne w skoordynowany sposób oraz poprzez zapobieganie zakłóceniom konkurencji i ryzyku nierównego traktowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 307 z 31.8.2023, s. 19.

⁽²⁾ Dz.U. C 349 z 29.9.2023, s. 161.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2024 r. (Dz.U. C, C/2025/3753, 17.9.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2025/3753/oj>) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 5 marca 2026 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2026 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/59/oj>).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/806/oj>).

- (2) Po upływie kilku lat od wdrożenia unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przynoszą zamierzonych rezultatów w odniesieniu do niektórych z tych celów. W szczególności, chociaż instytucje i podmioty poczyniły znaczne postępy pod względem możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i przeznaczyły na ten cel znaczne zasoby, w szczególności poprzez zwiększenie zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania oraz zasilenie mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, unijne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są rzadko wykorzystywane. W przypadkach upadłości niektórych mniejszych i średnich instytucji i podmiotów zamiast tych ram stosuje się zwykle niezharmonizowane środki krajowe. Nadal wykorzystywane są pieniądze podatników, a nie sieci bezpieczeństwa finansowane przez podmioty rynkowe, takie jak mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Taki stan rzeczy wydaje się wynikać z nieodpowiednich zachęt. Te nieodpowiednie zachęty wynikają z wzajemnych powiązań między unijnymi ramami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a przepisami krajowymi, przez co szeroka swoboda decyzyjna organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podczas przeprowadzania oceny interesu publicznego nie zawsze jest wykorzystywana w sposób odzwierciedlający zamierzony sposób stosowania unijnych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Niewielki stopień korzystania z unijnych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynika jednocześnie z ryzyka, że deponenci instytucji finansowanych z depozytów musieliby ponieść straty, aby zapewnić tym instytucjom dostęp do finansowania zewnętrznego w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności w przypadku braku innych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji. Ponadto fakt, że przepisy dotyczące dostępu do finansowania poza restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją są mniej rygorystyczne niż w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zniechęca do stosowania unijnych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na rzecz innych rozwiązań, które często wiążą się z wykorzystaniem pieniędzy podatników zamiast zasobów własnych instytucji, podmiotów lub sieci bezpieczeństwa finansowanych przez podmioty rynkowe. Sytuacja ta prowadzi z kolei do ryzyka fragmentacji, ryzyka nieoptymalnych efektów zarządzania upadłościami instytucji i podmiotów, w szczególności w przypadku mniejszych i średnich instytucji i podmiotów, oraz kosztów alternatywnych wynikających z niewykorzystanych zasobów finansowych. Konieczne jest zatem zapewnienie bardziej skutecznego i spójnego stosowania unijnych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zapewnienie, by można je było stosować zawsze, gdy leży to w interesie publicznym, w tym w przypadku niektórych mniejszych i średnich instytucji, które są finansowane głównie z depozytów i które nie posiadają wystarczających innych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji.
- (3) Jednym z głównych celów przeglądu dyrektywy 2014/59/UE jest lepsza ochrona pieniędzy podatników poprzez zapewnienie, by ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły być stosowane zawsze wtedy, gdy jest to konieczne. Wprowadzenie zmienionych ram powinno doprowadzić do znacznego ograniczenia wykorzystania pieniędzy podatników w celu zapewnienia częstszego i skuteczniejszego stosowania sieci bezpieczeństwa finansowanych przez podmioty rynkowe, w tym mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (4) Intensywność i poziom szczegółowości prac związanych z planowaniem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezbędnych w odniesieniu do jednostek zależnych, które nie zostały uznane za podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, różni się w zależności od wielkości danych instytucji i podmiotów, ich profilu ryzyka, ich roli w świadczeniu funkcji krytycznych, ich głównych linii biznesowych, ich znaczenia dla operacyjnej ciągłości grupy po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz od strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej grupy, a także od znaczenia danej jednostki zależnej w państwie członkowskim, w którym ma ona siedzibę, w tym jej potencjalnego znaczenia systemowego i potencjalnego wpływu na dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów (SGD) w razie likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zatem mieć możliwość uwzględnienia tych czynników przy określaniu środków, jakie należy podjąć w odniesieniu do takich jednostek zależnych i w stosownych przypadkach przyjąć proporcjonalne podejście.
- (5) Instytucja lub podmiot, które są likwidowane zgodnie z prawem krajowym, po ustaleniu, że dana instytucja lub dany podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością oraz po stwierdzeniu przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że ich restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja nie jest uzasadniona interesem publicznym, docelowo zmierzają w kierunku opuszczenia rynku. W takich przypadkach nie ma potrzeby sporządzania planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji lub tego podmiotu, niezależnie od tego, czy właściwy organ cofnął już zezwolenie udzielone tej instytucji lub temu podmiotowi. To samo dotyczy pozostałej części instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją po przeniesieniu aktywów, praw i zobowiązań w ramach strategii przeniesienia. Należy zatem sprecyzować, że w takich sytuacjach przyjęcie planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie jest wymagane.
- (6) Procedurę przekazywania informacji organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez podmioty będące częścią grupy w celu przygotowania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy dostosować do procedury określonej w dyrektywie 2014/59/UE w odniesieniu do przekazywania informacji na potrzeby monitorowania minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (MREL), aby uniknąć niepotrzebnych kosztów i złożoności.

- (7) Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą obecnie postanowić o zakazie wypłaty niektórych zysków, jeżeli instytucja lub podmiot, niezależnie od tego, czy są podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie spełniają wymogu połączonego bufora, gdy jest on brany pod uwagę jako uzupełnienie MREL. W pewnych sytuacjach instytucja lub podmiot mogą być jednak zobowiązane do przestrzegania MREL na innej podstawie niż ta, na której ta instytucja lub ten podmiot są zobowiązane do przestrzegania wymogu połączonego bufora. Sytuacja ta stwarza niepewność w odniesieniu do warunków wykonywania uprawnień organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w zakresie zakazu wypłaty zysków oraz do celów obliczania maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie związanej z MREL. Należy zatem wprowadzić przepis, zgodnie z którym w takich przypadkach organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny wykonywać uprawnienie do zakazania wypłaty niektórych zysków na podstawie oszacowanego wymogu połączonego bufora wynikającego z metody określonej w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 45c ust. 4 dyrektywy 2014/59/UE. Aby zapewnić przejrzystość i pewność prawa, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny przekazać informację o oszacowanym wymogu połączonego bufora danej instytucji lub danemu podmiotowi, które następnie powinny podać tę informację do wiadomości publicznej.
- (8) Środki wczesnej interwencji wprowadzono w celu umożliwienia właściwym organom zaradzenia pogarszaniu się sytuacji finansowej i gospodarczej instytucji lub podmiotu oraz ograniczenia, w możliwym zakresie, ryzyka związanego z ewentualną restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz jej skutków. Jednak środki wczesnej interwencji są rzadko stosowane ze względu na brak pewności w odniesieniu do mechanizmów inicjujących stosowanie tych środków wczesnej interwencji oraz częściowe pokrywanie się tych środków ze środkami nadzorczymi. Należy zatem uprościć i doprecyzować warunki stosowania tych środków wczesnej interwencji. Aby rozwiązać wątpliwości dotyczące warunków i terminów odwołania organu zarządzającego instytucji lub podmiotu i powołania tymczasowych administratorów, należy wyraźnie określić te środki jako środki wczesnej interwencji, a ich stosowanie powinno podlegać tym samym mechanizmom inicjującym. W określonych warunkach stopniowe wygaszanie działalności może być opłacalnym rozwiązaniem ułatwiającym instytucji lub podmiotowi o słabym modelu biznesowym opuszczenie rynku, a tym samym uniknięcie przedłużającego pogarszania się sytuacji, które prowadzi do upadłości instytucji lub podmiotu. Właściwe organy powinny być uprawnione – w ramach wczesnej interwencji – do zwrócenia się o przedłożenie planu, który zostałby wdrożony w przypadku dobrowolnego wygaszania działalności instytucji lub podmiotu, przy czym decyzja o wdrożeniu takiego planu należałaby do danej instytucji lub podmiotu. Stosując uprawnienia do wczesnej interwencji, właściwe organy powinny być zobowiązane do wyboru odpowiednich środków w celu rozwiązania konkretnej sytuacji zgodnie z zasadą proporcjonalności. Aby umożliwić właściwym organom uwzględnienie ryzyka utraty reputacji lub ryzyka związanego z praniem pieniędzy lub technologiami informacyjno-komunikacyjnymi, właściwe organy powinny oceniać warunki stosowania środków wczesnej interwencji nie tylko na podstawie wskaźników ilościowych, takich jak wymogi kapitałowe lub wymogi dotyczące płynności, poziom dźwigni, kredyty zagrożone lub koncentracja ekspozycji, ale także na podstawie mechanizmów inicjujących o charakterze jakościowym. Proces decyzyjny dotyczący środków wczesnej interwencji powinien umożliwiać ich szybkie rozpatrzenie i, w stosownych przypadkach, stosowanie, aby uniknąć dalszego pogarszania się sytuacji instytucji lub podmiotu.
- (9) Aby zwiększyć pewność prawa, należy usunąć środki wczesnej interwencji określone w dyrektywie 2014/59/UE, które pokrywają się z istniejącymi uprawnieniami na podstawie ram ostrożnościowych określonych w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽⁶⁾ oraz (UE) 2019/2034⁽⁷⁾. Ponadto konieczne jest zapewnienie, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły przygotować się do ewentualnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu. Właściwy organ powinien zatem odpowiednio wcześniej poinformować organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o pogarszaniu się sytuacji instytucji lub podmiotu, a organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny posiadać uprawnienia niezbędne do wdrożenia środków przygotowawczych. Co istotne, aby umożliwić organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jak najszybszą reakcję na pogorszenie sytuacji instytucji lub podmiotu, uprzednie stosowanie środków wczesnej interwencji nie powinno być warunkiem poczynienia przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przygotowań do oferowania na sprzedaż instytucji lub podmiotu lub zwrócenia się o informację potrzebne do aktualizacji planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz przygotowania wyceny. W przypadku oferowania na sprzedaż instytucji będącej członkiem instytucjonalnego systemu ochrony (IPS) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien uwzględnić środki, które IPS mógł podjąć przed restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, aby zapobiec istotnemu ryzyku, że instytucja znajdzie się na progu upadłości lub stanie się zagrożona upadłością. Aby zapewnić spójną, skoordynowaną, skuteczną i podjętą we właściwym czasie reakcję na pogorszenie sytuacji instytucji lub podmiotu oraz aby odpowiednio przygotować się do ewentualnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, konieczne jest wzmocnienie współdziałania i koordynacji między właściwymi organami a organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Gdy tylko instytucja lub podmiot spełnią warunki stosowania środków wczesnej interwencji, właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zintensyfikować wymianę informacji, w tym informacji wstępnych, oraz wspólnie monitorować sytuację tej instytucji lub tego podmiotu.

(6) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2013/36/oj>).

(7) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniająca dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 64, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/2034/oj>).

- (10) Konieczne jest zapewnienie działań podejmowanych we właściwym czasie oraz wczesnej koordynacji między właściwym organem a organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w okresie, gdy instytucja lub podmiot kontynuują działalność, ale istnieje istotne ryzyko, że może dojść do ich upadłości. Właściwy organ powinien zatem jak najszybciej powiadomić organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o takim ryzyku. Powiadomienie to powinno zawierać uzasadnienie oceny dokonanej przez właściwy organ oraz niewyczerpujący przegląd alternatywnych środków sektora prywatnego, działań nadzorczych lub środków wczesnej interwencji, które są dostępne w celu zapobieżenia w rozsądnym terminie upadłości instytucji lub podmiotu. Takie wczesne powiadomienie nie ma wpływu na alternatywne środki sektora prywatnego, w tym środki podjęte przez IPS, które w rozsądnym terminie zapobiegłyby znalezieniu się instytucji lub podmiotu na progu upadłości lub ich zagrożeniu upadłością, ani nie stoi na przeszkodzie procedurom służącym ustaleniu, czy warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostały spełnione. Uprzednie powiadomienie organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez właściwy organ o istotnym ryzyku, że instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością, lub upływ określonego terminu na wdrożenie środków mających wyeliminować takie istotne ryzyko nie powinny być warunkiem koniecznym do późniejszego stwierdzenia, że instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością, ani nie powinny koniecznym na to wskazywać. Ponadto jeżeli na późniejszym etapie instytucja lub podmiot zostaną uznane za będące na progu upadłości lub zagrożone upadłością i nie będą istniały żadne alternatywne rozwiązania zapobiegające w rozsądnym terminie takiej upadłości, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji musi zdecydować o tym, czy podjąć działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W takim przypadku podjęcie we właściwym czasie decyzji o zastosowaniu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec instytucji lub podmiotu może mieć zasadnicze znaczenie dla pomyślnego wdrożenia strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności dlatego, że wcześniejsza interwencja w instytucji lub podmiocie może przyczynić się do zapewnienia wystarczających poziomów zdolności do pokrycia strat i płynności w celu realizacji tej strategii. Należy zatem umożliwić organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustalenie – w ścisłej współpracy z właściwym organem – co stanowi rozsądny termin na wdrożenie alternatywnych środków w celu zapobieżenia upadłości instytucji lub podmiotu. Aby zapewnić uzyskanie efektów we właściwym czasie i umożliwić organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiednie przygotowanie się do potencjalnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwy organ powinny odbywać regularne spotkania, a organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien decydować o częstotliwości tych spotkań, biorąc pod uwagę okoliczności danej sprawy.
- (11) Ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają być potencjalnie stosowane względem jakichkolwiek instytucji lub podmiotów, niezależnie od ich wielkości i modelu biznesowego, jeśli instrumenty dostępne w prawie krajowym nie są odpowiednie do zarządzania ich upadłością. Należy jednak doprecyzować niektóre cele tych ram, aby zwiększyć harmonizację i promować konwergencję. Cel restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji polegający na zapewnieniu ciągłości funkcji krytycznych ma chronić stabilność finansową i gospodarkę realną. Należy zatem zapewnić, aby nie zaprzestano świadczenia funkcji krytycznych. W szczególności należy doprecyzować, że – w zależności od konkretnych okoliczności – organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć możliwość stwierdzenia, że niektóre funkcje instytucji lub podmiotu uznaje się za krytyczne, nawet jeśli zaprzestanie ich świadczenia miałyby wpływ na stabilność finansową lub usługi niezbędne dla gospodarki realnej wyłącznie na poziomie regionalnym. W odniesieniu do przyjmowania depozytów organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają zwracać należytą uwagę na ryzyko utraty zaufania deponentów posiadających depozyty nieobjęte dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE⁽⁸⁾. Środki publiczne powinny być chronione przez ograniczenie do minimum korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, w szczególności gdy jest ono udzielane z budżetu państwa członkowskiego. Ochronie mają również podlegać deponenci objęci dyrektywą 2014/49/UE, inwestorzy objęci dyrektywą 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁹⁾ oraz środki finansowe i aktywa należące do klientów.
- (12) Na etapie planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przy decydowaniu, czy dana instytucja powinna zostać objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zasadniczo uznawać fakt, że instytucja podlega uproszczonym obowiązkom, jako wskazówkę, że jej restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja w przypadku upadłości nie leżałyby w interesie publicznym. Z drugiej strony fakt, że instytucja nie podlega uproszczonym obowiązkom, może wskazywać, że jej restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja w przypadku upadłości leżałyby w interesie publicznym.

⁽⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/49/oj>).

⁽⁹⁾ Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz.U. L 84 z 26.3.1997, s. 22, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/1997/9/oj>).

- (13) Likwidacja podmiotu w ramach standardowego postępowania upadłościowego może w niektórych przypadkach zagrozić stabilności finansowej i przerwać świadczenie funkcji krytycznych. Może tak być na przykład w przypadku, gdy istnieje prawdopodobieństwo, że niewypłacalność spowoduje utratę znacznej części depozytów lub znaczne trudności w ciągłości dostępu do depozytów oraz gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uzna, że ta utrata depozytów lub trudności w dostępie do nich mogłyby mieć znaczący wpływ na świadczenie funkcji krytycznych, na stabilność finansową poprzez efekt domina lub na gospodarkę realną. W takich przypadkach jest wysoce prawdopodobne, że w interesie publicznym leżałoby objęcie instytucji lub podmiotu restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zamiast ich likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Ocena, czy restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji lub podmiotu leży w interesie publicznym, powinna również odzwierciedlać, na ile to możliwe, różnicę między – z jednej strony – finansowaniem zapewnianym za pośrednictwem sieci bezpieczeństwa finansowanych przez podmioty rynkowe (mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub SGD), a z drugiej strony – finansowaniem zapewnianym przez państwa członkowskie z pieniędzy podatników. Takie finansowanie zapewniane przez państwa członkowskie wiąże się z wyższym ryzykiem pokusy nadużycia i stanowi mniejszą zachętę dla zachowania dyscypliny rynkowej. W związku z tym, oceniając cel polegający na ograniczeniu do minimum korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny preferować finansowanie za pośrednictwem mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub SGD względem finansowania w takiej samej wysokości z budżetu państw członkowskich.
- (14) Przeprowadzając ocenę interesu publicznego, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny ocenić, czy którykolwiek z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji byłby zagrożony, gdyby instytucja lub podmiot będące na progu upadłości zostały zlikwidowane w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie należy uznawać za działanie konieczne w interesie publicznym, jeżeli żaden z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie byłby zagrożony, gdyby instytucja lub podmiot zostały zlikwidowane w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oceni, że co najmniej jeden cel restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest zagrożony w przypadku likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego, wynik oceny interesu publicznego powinien być negatywny tylko w przypadku gdyby likwidacja instytucji lub podmiotu będących na progu upadłości w ramach standardowego postępowania upadłościowego prowadziła do realizacji celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie tylko w takim samym zakresie jak restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja, ale również w sposób bardziej skuteczny.
- (15) Jeżeli instytucja lub podmiot będące na progu upadłości nie zostaną objęte restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, powinny zostać zlikwidowane zgodnie z procedurami dostępnymi na podstawie prawa krajowego. Takie procedury mogą się znacznie różnić w zależności od państwa członkowskiego. Chociaż właściwe jest umożliwienie wystarczającej elastyczności w korzystaniu z istniejących procedur krajowych, to niektóre ich aspekty należy jednak doprecyzować, aby zapewnić opuszczenie rynku przez dane instytucje lub podmioty.
- (16) Należy zapewnić, aby właściwy organ lub organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszczywały procedurę lub składały wniosek o wszczęcie postępowania na podstawie prawa krajowego w celu likwidacji instytucji lub podmiotu uznanych za będące na progu upadłości lub zagrożone upadłością, ale nie objętych restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. Jeżeli na podstawie prawa krajowego możliwa jest dobrowolna likwidacja instytucji lub podmiotu w wyniku decyzji akcjonariuszy, dostępność takiej opcji powinna zostać utrzymana, a odpowiedni organ powinien być uprawniony do złożenia wniosku o wszczęcie takiego postępowania. Należy jednak zapewnić, aby w przypadku braku szybkich działań ze strony akcjonariuszy, działania podjął odpowiedni organ krajowy.
- (17) Należy również określić, że ostatecznym wynikiem postępowań likwidacyjnych jest zakończenie działalności bankowej prowadzące do opuszczenia rynku przez instytucję lub podmiot będące na progu upadłości. W zależności od stosowanego prawa krajowego wynik ten można osiągnąć na różne sposoby. Do sposobów tych należy sprzedaż instytucji lub podmiotu lub ich części, sprzedaż określonych aktywów lub zobowiązań lub stopniowe wygaszanie działalności, w tym w odniesieniu do dokonywania wypłat i przyjmowania depozytów, w celu stopniowej sprzedaży aktywów z myślą o spłacie poszkodowanych wierzycieli. Zakończenie działalności bankowej może również wymagać, między innymi, ograniczenia emisji nowych zobowiązań w celu pokrycia jedynie potrzeb w zakresie refinansowania wynikających z istniejących aktywów, tak aby termin wymagalności zobowiązań nie został przedłużony. Aby zwiększyć przewidywalność postępowań, wynik ten powinien zostać osiągnięty w rozsądnym terminie.
- (18) Właściwe organy powinny być uprawnione do cofnięcia zezwolenia udzielonego instytucji lub podmiotowi na podstawie samego tylko faktu, że dana instytucja lub dany podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością, ale nie są objęte restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. Właściwe organy powinny mieć możliwość cofnięcia zezwolenia, aby ułatwić realizację celu, jakim jest likwidacja instytucji lub podmiotu zgodnie z prawem krajowym, w szczególności w przypadkach, w których procedury dostępne na mocy prawa krajowego nie mogą zostać wszczęte w momencie stwierdzenia, że instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością, w tym w przypadkach, w których instytucja lub podmiot jeszcze nie wykazują niewypłacalności w kategoriach bilansowych. Aby dodatkowo zapewnić możliwość osiągnięcia celu, jakim jest likwidacja instytucji lub podmiotu, państwa członkowskie powinny zapewnić, by cofnięcie zezwolenia przez właściwy organ było również jednym z możliwych warunków wszczęcia co najmniej jednej z procedur dostępnych na mocy prawa krajowego i mających zastosowanie do instytucji lub podmiotów będących na progu upadłości lub zagrożonych upadłością, ale które nie są objęte restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

- (19) W kontekście doświadczeń zdobytych podczas wdrażania rozporządzenia (UE) nr 806/2014 oraz dyrektywy 2014/49/UE i 2014/59/UE konieczne jest doprecyzowanie warunków, na jakich można w drodze wyjątku przyznać środki o charakterze ostrożnościowym kwalifikujące się jako nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe. Należy zapewnić, by środki ostrożnościowe były podejmowane odpowiednio wcześniej. Ponadto środki wsparcia udzielane w odniesieniu do aktywów o obniżonej jakości, w tym podmioty zarządzające aktywami lub systemy gwarancji aktywów, mogą okazać się skuteczne i efektywne w usuwaniu przyczyn ewentualnej trudnej sytuacji finansowej instytucji i podmiotów oraz zapobieganiu ich upadłości, a tym samym mogą stanowić odpowiednie środki ostrożnościowe. Należy zatem określić, że środki ostrożnościowe mogą mieć formę środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości.
- (20) Aby zachować dyscyplinę rynkową, chronić środki publiczne i uniknąć zakłóceń konkurencji, środki ostrożnościowe powinny być stosowane tylko na zasadzie wyjątku i tylko w sytuacjach poważnych zakłóceń na rynku oraz w celu zachowania stabilności finansowej, w szczególności w razie kryzysu systemowego. Ponadto środki ostrożnościowe nie powinny być stosowane w celu pokrycia strat, które zostały poniesione lub które prawdopodobnie zostaną poniesione. Najbardziej wiarygodnym instrumentem ilościowego określenia strat, które zostały poniesione lub które prawdopodobnie zostaną poniesione, jest ocena jakości aktywów przeprowadzana przez Europejski Bank Centralny (EBC), Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) (EUNB), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽¹⁰⁾, lub właściwe organy krajowe. Właściwe organy powinny wykorzystać taką ocenę lub, w stosownych przypadkach, kontrole na miejscu do ilościowego określenia strat, które zostały poniesione lub które prawdopodobnie zostaną poniesione, jeżeli taka ocena lub takie kontrole mogą zostać przeprowadzone w rozsądnym terminie. Jeśli nie jest to możliwe, właściwe organy powinny określić ilościowo straty, które zostały poniesione lub które prawdopodobnie zostaną poniesione, w najbardziej wiarygodny sposób, jaki jest możliwy w danych okolicznościach, w stosownych przypadkach na podstawie bilansu instytucji lub podmiotu, pod warunkiem że bilans jest zgodny z obowiązującymi regułami i standardami rachunkowości, którą to zgodność potwierdził niezależny audytor zewnętrzny. Uznanie, że instytucja lub podmiot są wypłacalne do celów środków wsparcia w formie dokapitalizowania ostrożnościowego i gwarancji rządowych dotyczących nowo wyemitowanych zobowiązań, powinno być oparte na prospektywnej ocenie, której przedmiotem jest ustalenie, czy dana instytucja lub dany podmiot mogą spełnić wymogi w zakresie funduszy własnych określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽¹¹⁾ lub w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033⁽¹²⁾ oraz dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych określony w dyrektywach 2013/36/UE lub (UE) 2019/2034.
- (21) Dokapitalizowanie ostrożnościowe ma na celu wsparcie rentownych instytucji i podmiotów, w odniesieniu do których ustalono, że w najbliższej przyszłości mogą napotkać przejściowe trudności, oraz zapobieganie dalszemu pogarszaniu się ich sytuacji. Aby uniknąć sytuacji, w której dotacje publiczne są przyznawane przedsiębiorstwom, które przestały być rentowne, środki ostrożnościowe w postaci nabycia instrumentów funduszy własnych lub innych instrumentów kapitałowych lub za pośrednictwem środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości nie powinny być przyznawane w kwocie, która przekracza kwotę niezbędną do pokrycia niedoborów kapitału zidentyfikowanych w niekorzystnym scenariuszu w ramach testu warunków skrajnych lub równoważnego działania. Aby zapewnić ostateczne wstrzymanie finansowania ze środków publicznych, te środki ostrożnościowe powinny być również ograniczone w czasie i obejmować jednoznaczny horyzont czasowy, w jakim ich przyznawanie zostanie zakończone („strategia odejścia od środka wsparcia”). Instrumenty wieczyste, w tym kapitał podstawowy Tier I, należy stosować tylko w wyjątkowych okolicznościach i powinny one podlegać określonym ograniczeniom ilościowym, ponieważ ze względu na swój charakter nie są dobrze przystosowane do spełnienia warunku, aby były one tymczasowe. Właściwe organy powinny zwrócić się o jednorazowy plan działań naprawczych do instytucji i podmiotów, które nie przestrzegają warunków strategii odejścia od środka wsparcia. Aby zapewnić opuszczenie rynku przez instytucje lub podmioty, które okażą się nierentowne, odpowiedni organ powinien określić, czy instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością w przypadku gdy właściwy organ nie jest przekonany co do planu działań naprawczych lub co do tego, czy instytucja lub podmiot stosują się do tego planu.

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2010/1093/oj>).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj>).

⁽¹²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/2033/oj>).

- (22) Środki ostrożnościowe należy ograniczyć do kwoty, której instytucja lub podmiot potrzebowałyby do utrzymania wypłacalności w przypadku wystąpienia niekorzystnego scenariusza w ramach testu warunków skrajnych lub równoważnego działania. W przypadku środków ostrożnościowych w postaci środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości instytucja lub podmiot otrzymujące takie środki powinny mieć możliwość wykorzystania przyznanej kwoty na pokrycie strat z tytułu przeniesionych aktywów lub w połączeniu z nabyciem instrumentów kapitałowych, pod warunkiem że nie zostanie przekroczona ogólna kwota stwierdzonego niedoboru. Należy również zapewnić, aby środki ostrożnościowe w postaci środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości były zgodne z obowiązującymi zasadami pomocy państwa i najlepszymi praktykami, aby przywracały długoterminową rentowność instytucji lub podmiotu, aby pomoc państwa była ograniczona do niezbędnego minimum i aby uniknąć zakłóceń konkurencji. Z tych powodów zainteresowane organy powinny, w przypadku środków ostrożnościowych w postaci środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości, uwzględnić szczegółowe wytyczne, w tym plan Komisji dotyczący możliwości tworzenia krajowych spółek zarządzania aktywami oraz komunikat Komisji z dnia 16 grudnia 2020 r. pt. „Rozwiązanie problemu kredytów zagrożonych zaistniałego w następstwie pandemii COVID-19”. Środki ostrożnościowe w postaci środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości powinny zawsze podlegać nadrzędnemu warunkowi, aby miały one charakter tymczasowy. Oczekuje się, że gwarancje publiczne udzielone na określony czas w odniesieniu do aktywów o obniżonej jakości danej instytucji lub danego podmiotu zapewnią lepszą zgodność z tym warunkiem niż przeniesienie takich aktywów do podmiotu korzystającego ze wsparcia publicznego.
- (23) Aby uwzględnić istotne naruszenia wymogów ostrożnościowych, konieczne jest doprecyzowanie warunków umożliwiających stwierdzenie, że spółki holdingowe są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością. Naruszenie tych wymogów przez spółkę holdingową powinno być istotne, jeżeli rodzaj i zakres takiego naruszenia jest porównywalny z naruszeniem, które – gdyby zostało popełnione przez instytucję kredytową – uzasadniałoby cofnięcie zezwolenia przez właściwy organ zgodnie z art. 18 dyrektywy 2013/36/UE.
- (24) Państwa członkowskie mogą posiadać, na podstawie przepisów prawa krajowego, uprawnienia do zawieszenia zobowiązań do płatności lub dostawy, które mogą obejmować kwalifikujące się depozyty. W przypadku gdy zawieszenie zobowiązań do płatności lub dostawy nie jest bezpośrednio związane z sytuacją finansową instytucji kredytowej depozyty mogą nie być depozytami niedostępnymi do celów dyrektywy 2014/49/UE. W konsekwencji deponenci mogą nie być w stanie uzyskać dostępu do swoich depozytów przez dłuższy czas. Aby utrzymać zaufanie deponentów do sektora bankowego i utrzymać stabilność finansową, państwa członkowskie powinny zapewnić deponentom dostęp do odpowiedniej kwoty dziennej z ich depozytów, w szczególności na pokrycie kosztów utrzymania, jeżeli ich depozyty staną się niedostępne z powodu zawieszenia płatności z przyczyn innych niż prowadzące do wypłaty środków deponentom. Taka procedura powinna zachować charakter wyjątkowy, a państwa członkowskie powinny zapewnić deponentom dostęp do odpowiednich kwot dziennych.
- (25) Aby zwiększyć pewność prawa oraz z uwagi na potencjalne znaczenie zobowiązań, które mogą powstać w wyniku niepewnych przyszłych zdarzeń, w tym w wyniku sporów sądowych toczących się w czasie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, konieczne jest określenie podejścia do tych zobowiązań do celów stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny dokonać rozróżnienia między zobowiązaniami, których podstawą są aktualne obowiązki wynikające ze zdarzeń przeszłych, które to zobowiązania doprowadzą do straty i których wysokość lub moment powstania są niepewne, a zobowiązaniami, które mogą powstać w przyszłości, ale nie doprowadzą do straty, lub które mogą powstać w przyszłości tylko wtedy, gdy będzie miało miejsce niepewne przyszłe zdarzenie.
- (26) Należy również określić, że zobowiązania, których wysokość lub moment powstania są niepewne, w przypadku gdy ich podstawą są aktualne obowiązki wynikających ze zdarzeń przeszłych i które doprowadzą do straty – mają być traktowane w taki sam sposób jak inne zobowiązania. W odniesieniu do takich zobowiązań powinna zachodzić możliwość umorzenia lub konwersji, chyba że spełniają one jedno ze szczególnych kryteriów wyłączenia z zakresu stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu. Biorąc pod uwagę potencjalne znaczenie tych zobowiązań dla restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz w celu zapewnienia pewności w stosowaniu instrumentu umorzenia lub konwersji długu, należy określić, że zobowiązania te są częścią zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji oraz że w związku z tym mogłyby być do nich stosowany instrument umorzenia lub konwersji długu. Aby zapewnić skuteczne stosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu w odniesieniu do zobowiązań, których wysokość lub moment powstania są niepewne, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien być uprawniony do obniżenia, w tym obniżenia do zera, kwoty głównej należnej z tytułu takich zobowiązań oraz do konwersji takich zobowiązań na akcje lub inne instrumenty właścicielskie. Obniżenie lub konwersja mogą jednak stać się skuteczne dopiero wtedy, gdy zobowiązanie, którego wysokość lub moment powstania nie są pewne, zostanie ostatecznie skonkretyzowane pod względem wysokości i momentu powstania.

- (27) Należy zapewnić, aby zobowiązanie, które mogłoby powstać w przyszłości w wyniku niepewnego zdarzenia, lub zobowiązanie, którego wysokość lub moment powstania są niepewne, i które opiera się na obecnym obowiązku, nie wpływało negatywnie w momencie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na skuteczność strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a w szczególności instrumentu umorzenia lub konwersji długu. Aby osiągnąć ten cel, rzeczoznawca powinien, w ramach wyceny do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ocenić takie zobowiązania zgodnie ze swoimi najlepszymi możliwościami oraz określić ilościowo ich potencjalną wartość. Aby zapewnić, by po zakończeniu procesu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucja lub podmiot mogły przez odpowiedni czas utrzymać wystarczające zaufanie rynku, rzeczoznawca powinien uwzględnić tę potencjalną wartość przy ustalaniu kwoty, o którą zobowiązania mogące podlegać umorzeniu lub konwersji muszą zostać umorzone lub poddane konwersji w celu przywrócenia współczynników kapitałowych instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. W szczególności organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien stosować swoje uprawnienia do konwersji w odniesieniu do zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji w zakresie koniecznym do zapewnienia, aby dokapitalizowanie instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją było wystarczające do pokrycia potencjalnych strat, które mogą być spowodowane zobowiązaniem mogącym powstać w przyszłości w wyniku niepewnego zdarzenia lub zobowiązaniem, które opiera się na obecnym obowiązku, ale którego wysokość lub moment powstania są niepewne. Szacując kwotę, która ma podlegać umorzeniu lub konwersji, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien starannie rozważyć wpływ potencjalnej straty na instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na podstawie szeregu czynników, w tym prawdopodobieństwa urzeczywistnienia się zdarzenia, horyzontu czasowego jego urzeczywistnienia oraz kwoty zobowiązania.
- (28) W określonych okolicznościach, po zapewnieniu w ramach mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wkładu w wysokości maksymalnie 5 % całkowitych zobowiązań instytucji lub podmiotu, w tym funduszy własnych, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą wykorzystać dodatkowe źródła finansowania w celu dalszego prowadzenia działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Należy dobitniej doprecyzować, w jakich okolicznościach można zapewnić dalsze wsparcie z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli wszystkie zobowiązania mogące podlegać umorzeniu lub konwersji niebędące kwalifikującymi się depozytami, o stopniu uprzywilejowania niższym niż depozyty niegwarantowane osób fizycznych oraz mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, i które nie są uznaniowo wyłączone z umorzenia lub konwersji długu, zostały w całości poddane umorzeniu lub konwersji.
- (29) Depozyty, które spełniają warunki, aby zostać zakwalifikowane jako zobowiązania kwalifikowalne, mogą być wykorzystywane w celu spełnienia MREL. Biorąc jednak pod uwagę szczególny charakter depozytów, a także rolę, jaką odgrywają one w gospodarce realnej i podtrzymywaniu zaufania do systemu bankowego, włączenie depozytów w zakres zobowiązań wykorzystywanych do spełnienia MREL powinno podlegać bardziej rygorystycznym wymogom, ponieważ zasoby kwalifikowalne do celów MREL powinny być możliwe do wykorzystania w całości do pokrycia strat i wniesienia wkładu na rzecz dokapitalizowania instytucji kredytowej w przypadku jej upadłości. Po pierwsze, jak ma to miejsce w przypadku obecnych przepisów, nie powinna istnieć możliwość, by do celów MREL wykorzystywać depozyty będące w posiadaniu osób fizycznych lub mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw. Po drugie, należy wyjaśnić, że depozyty, które dają właścicielowi prawo do wcześniejszej wypłaty, nie mogą kwalifikować się do celów MREL, także w przypadkach gdy postanowienia umowne przewidują, że wcześniejsza wypłata jest uzależniona od zapłacenia kary. Po trzecie, aby zapewnić przejrzystość i zminimalizować ryzyko nieprawidłowego lokowania takich depozytów, odpowiednie postanowienia umowne powinny wyraźnie odnosić się do zamiaru wykorzystania tych depozytów przez instytucję kredytową do celów spełnienia MREL, a także do faktu, że nie kwalifikują się one jako kwalifikujące się depozyty, a tym samym żadna ich część nie zostanie wypłacona przez SGD w przypadku niedostępności. Po czwarte, wykorzystanie depozytów do celów MREL nie powinno co do zasady być dozwolone, chyba że organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uprzednio zezwoliły na ich włączenie do zasobów kwalifikowalnych do celów MREL na podstawie oceny, że takie depozyty nie będą musiały być chronione przed pokrywaniem z nich strat w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i nie spowodują istotnej przeszkody w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć możliwość zezwalania na wykorzystywanie depozytów, aby spełnić MREL, ogólnie w odniesieniu do każdego podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, bez przeprowadzania indywidualnej oceny poszczególnych depozytów; powinny też mieć możliwość ograniczenia włączania depozytów na potrzeby spełnienia MREL do określonych kwot. Depozyty strukturyzowane, choć są zobowiązaniami z wbudowanymi instrumentami pochodnymi, mogą również kwalifikować się jako zobowiązania kwalifikowalne instytucji kredytowej, jeżeli spełnione są wszystkie pozostałe warunki.
- (30) Aby uniknąć zjawiska nagłych spadków, konieczne jest stosowanie zasady praw nabytych w odniesieniu do istniejących depozytów kwalifikujących się jako zobowiązania kwalifikowalne. W odniesieniu do depozytów przyjętych przed dniem 12 maja 2028 r. należy odstąpić od stosowania nowych kryteriów kwalifikowalności. Należy zaprzestać stosowania zasady praw nabytych w dniu 11 maja 2029 r.

- (31) Rozporządzeniami Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876⁽¹³⁾ i (UE) 2019/877⁽¹⁴⁾ oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/879⁽¹⁵⁾ wdrożono w prawie Unii międzynarodowe „Istotne warunki dotyczące całkowitej zdolności do pokrycia strat”, opublikowane przez Radę Stabilności Finansowej w dniu 9 listopada 2015 r. („standard dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat”) w odniesieniu do globalnych banków o znaczeniu systemowym, zwanych w prawie Unii globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym. Rozporządzeniem (UE) 2019/877 i dyrektywą (UE) 2019/879 zmieniono również MREL określony w dyrektywie 2014/59/UE i rozporządzeniu (UE) nr 806/2014. Należy dostosować przepisy dotyczące MREL określone w dyrektywie 2014/59/UE do wdrożenia standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym w odniesieniu do niektórych zobowiązań, które mogłyby zostać wykorzystane do spełnienia części MREL, która powinna zostać pokryta przy użyciu funduszy własnych i innych zobowiązań podporządkowanych. W szczególności zobowiązania, które są traktowane równorzędnie z niektórymi wyłączonymi zobowiązaniami, powinny zostać włączone do funduszy własnych i podporządkowanych instrumentów kwalifikowalnych podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli kwota tych wyłączonych zobowiązań w bilansie podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przekracza 5 % kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a z włączenia tego nie wynika ryzyko związane z zasadą nieporządzania sytuacji wierzycieli.
- (32) W odniesieniu do niektórych podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji preferowana strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określona w planie restrukturyzacji i uporządkowanej lub w grupowym planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji opiera się przede wszystkim na przeniesieniu działalności instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją do prywatnego nabywcy lub do instytucji pomostowej. W takich przypadkach można zwrócić się do SGD o wniesienie wkładu na rzecz działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, potencjalnie w celu zapewnienia ochrony niektórych depozytów, które nie są objęte SGD. Aby zminimalizować pokusę nadużycia, należy zatem doprecyzować, że – w przypadku gdy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje zastosowanie instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej oraz opuszczenie rynku przez podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – MREL dla tego podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie powinien być ustalony na poziomie poniżej określonych progów. W przypadku gdy stosowanie przepisów dotyczących ustalenia poziomu MREL skutkuje kwotą wyższą niż te progi, pierwszeństwo powinna mieć ta wyższa kwota. Progi te nie powinny mieć zastosowania do MREL ustalonego dla podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w przypadku których preferowana strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji polega na zastosowaniu instrumentu umorzenia lub konwersji długu do celów ich dokapitalizowania w stopniu wystarczającym do przywrócenia ich zdolności do dalszego prowadzenia działalności, na którą uzyskały zezwolenie, nawet jeżeli preferowana strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje zastosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu w połączeniu z innymi instrumentami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przy czym te inne instrumenty są stosowane w sposób pomocniczy.
- (33) Dyrektywa 2014/59/UE nie zawiera przepisów szczególnych dotyczących rozwiązań przejściowych ani pośrednich poziomów docelowych na potrzeby spełnienia MREL po 2024 r. Istnieją jednak sytuacje, w których instytucje lub podmioty nie powinny być natychmiast objęte obowiązkiem spełniania MREL na wyższym poziomie określonym przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym przypadki, gdy zwiększenie MREL jest rezultatem istotnych zmian w instytucji lub podmiocie wynikających przykładowo z fuzji lub przejęć lub ze zmian w preferowanej strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W szczególności, jeżeli preferowana strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zmienia się z likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego na stosowanie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, instytucja lub podmiot mogą nie być w stanie natychmiast całkowicie spełnić MREL określonego przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zatem być uprawnione do określenia odpowiednich okresów przejściowych w celu spełnienia MREL. Ponadto organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być uprawnione do określania wiążących pośrednich poziomów docelowych dla takich instytucji lub podmiotów w celu zapewnienia, aby gromadziły one swoje zasoby kwalifikowalne na potrzeby MREL w odpowiedni sposób. W celu ochrony uzasadnionych oczekiwań nowe przepisy nie powinny mieć wpływu na okresy przejściowe określone wcześniej przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie przepisów mających zastosowanie w odpowiednim dniu.
- ⁽¹³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/876/oj>).
- ⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/877 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 226, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/877/oj>).
- ⁽¹⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/879 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz dyrektywę 98/26/WE (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 296, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/879/oj>).

- (34) Instytucje i podmioty są zobowiązane do włączania umownego uznania skutków instrumentu umorzenia lub konwersji długu do umów lub instrumentów tworzących zobowiązania podlegające prawu państw trzecich, chyba że jest to niewykonalne z prawnego punktu widzenia lub z innych względów. Doświadczenie zdobyte podczas stosowania ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pokazało jednak, że wymogi dotyczące tych umownych warunków uznania umorzenia lub konwersji długu, a także procedura do celów powiadamiania o niewykonalności włączenia takich warunków i do celów oceny takiej niewykonalności są zbyt ogólne, złożone i uciążliwe, by osiągnąć cel, jakim jest zapewnienie możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji, które mogą być objęte działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Należy zatem zawęzić zakres stosowania tego wymogu do instrumentów funduszy własnych i zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji, wyłączając tym samym w szczególności umowy kreujące zobowiązania, które mogą powstać w przyszłości w wyniku niepewnego zdarzenia. Ponadto zakres instytucji i podmiotów podlegających temu wymogowi powinien uwzględniać strategię przewidzianą w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Z tego powodu podmioty poddawane likwidacji i jednostki zależne podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które same nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie powinny być zobowiązane do włączania do swoich umów warunku uznania umorzenia lub konwersji długu, chyba że zobowiąże je do tego organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponadto, chociaż powody, dla których instytucje i podmioty mogą powołać się na niewykonalność włączenia do swoich umów warunku uznania umorzenia lub konwersji długu, nie wymagają dostosowań, procedura zgłaszania przez instytucje i podmioty takich sytuacji organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinna zostać uproszczona i włączona do sprawozdawczości rocznej do celów planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (35) Aby ułatwić planowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ocenę możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonanie uprawnienia do ograniczenia lub usunięcia przeszkód w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także aby wspierać wymianę informacji, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji posiadającej istotne oddziały w innych państwach członkowskich powinien mieć możliwość ustanowienia kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i przewodniczenia takiemu kolegium.
- (36) Ponieważ przekazanie informacji dotyczących zagregowanej liczby klientów, dla których instytucja lub podmiot są jedynym lub głównym partnerem bankowym, które to informacje są przechowywane w scentralizowanych automatycznych mechanizmach ustanowionych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849⁽¹⁶⁾, może być niezbędne i proporcjonalne, aby przeprowadzić ocenę interesu publicznego, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć możliwość otrzymywania tych informacji w indywidualnych przypadkach. Należy również określić dokładny moment uzyskania pośredniego dostępu do informacji przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (37) Między ramami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a ramami dotyczącymi nadużyć na rynku występują wzajemne powiązania. W szczególności, chociaż działania podejmowane w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub przygotowań do niej mogą być uznawane za informacje poufne zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014⁽¹⁷⁾, ich przedwczesne ujawnienie może stanowić zagrożenie dla procesu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli działania te są etapami pośrednimi rozciągniętego w czasie procesu, rozporządzenie (UE) nr 596/2014 nie wymaga ich niezwłocznego ujawnienia. W innych przypadkach instytucje lub podmioty mogą podjąć kroki w celu rozwiązania tej kwestii poprzez opóźnienie podania informacji poufnych do wiadomości publicznej zgodnie z art. 17 ust. 4 lub 5 tego rozporządzenia. Jednak podczas restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub przygotowań do niej może czasem brakować odpowiednich zachęt, aby dana instytucja lub dany podmiot podjęły inicjatywę w celu takiego opóźnienia. Aby uniknąć takich sytuacji, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być uprawnione do wymagania od instytucji lub podmiotu, by zapewniły poufność informacji dotyczących przygotowań do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz procesu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub umorzenia i konwersji, tak długo jak uznają to za konieczne do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Instytucje i podmioty powinny być zobowiązane do ujawniania takich informacji poufnych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 596/2014 dopiero po uzyskaniu informacji od organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że zapewnienie poufności nie jest już konieczne do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli jednak poufność nie jest już zapewniona, instytucje i podmioty powinny być zobowiązane do jak najszybszego podania informacji poufnych do wiadomości publicznej.

⁽¹⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2015/849/oj>).

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywę Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/596/oj>).

- (38) Należy również utrzymać odpowiedni związek między wynagrodzeniem a wynikami w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności gdy istnieje prawdopodobieństwo przeniesienia strat na mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W takich przypadkach należy anulować wszelkie zmienne składniki wynagrodzenia członków organu zarządzającego i kadry kierowniczej wyższego szczebla instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, które nie zostały wypłacone lub nie przysługują. O ile członek organu zarządzającego lub kadry kierowniczej wyższego szczebla nie udowodni, że nie uczestniczył w działaniach, które doprowadziły lub przyczyniły się do upadłości instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, ani że nie był za takie działania odpowiedzialny, zmienne składniki wynagrodzenia, które przysługiwały lub zostały wypłacone w ciągu 24 miesięcy poprzedzających decyzję o podjęciu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, należy zwrócić lub spłacić.
- (39) Po upływie początkowego okresu gromadzenia środków w ramach mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przewidzianego w dyrektywie 2014/59/UE, ich odpowiednie dostępne środki finansowe mogą ulegać nieznacznym obniżeniom poniżej poziomu docelowego, w szczególności w wyniku zwiększenia depozytów gwarantowanych. Kwota składek *ex ante*, których wniesienie może być wymagane w takich okolicznościach, będzie zatem prawdopodobnie niewielka. Możliwe jest zatem, że w niektórych latach kwota takich składek *ex ante* nie będzie współmierna do kosztów ich poboru. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zatem mieć możliwość odroczenia poboru składek *ex ante* na okres nieprzekraczający trzech lat, do czasu, gdy kwota, która ma zostać pobrana, osiągnie wysokość proporcjonalną do kosztów związanych z procesem poboru, pod warunkiem że takie odroczenie nie będzie miało istotnego wpływu na zdolność organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do korzystania z mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (40) Nieodwołalne zobowiązania do płatności stanowią jeden z elementów dostępnych środków finansowych w ramach mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Należy zatem określić okoliczności, w których można wezwać do zapłaty tych zobowiązań. W przypadku gdy podmiot przestaje podlegać obowiązkowi wnoszenia składek do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w następstwie decyzji o zrzeczeniu się zezwolenia, należy anulować nieodwołalne zobowiązanie do płatności. W celu zapewnienia, aby anulowanie nieodwołalnego zobowiązania do płatności nie doprowadziło do sytuacji, w której dostępne środki finansowe będące w dyspozycji mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spadną poniżej poziomu, który organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje za odpowiedni, organ ten powinien być uprawniony do określenia składki, do której wniesienia powinien zostać zobowiązany dany podmiot. W swojej decyzji organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien należycie uwzględnić potrzebę utrzymania równych warunków działania dla wszystkich uczestniczących instytucji, w tym podmiotu, który przestał być objęty zakresem stosowania art. 1 dyrektywy 2014/59/UE. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma przedstawić szczegółowe uzasadnienie swojej decyzji i ujawnić tę decyzję, wraz z uzasadnieniem, w swoim sprawozdaniu rocznym. Ponadto, aby zapewnić większą przejrzystość i pewność w odniesieniu do udziału nieodwołalnych zobowiązań do płatności w łącznej kwocie składek *ex ante*, które mają zostać zebrane, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien określić taki udział w ujęciu rocznym z zastrzeżeniem mających zastosowanie limitów. Właściwy organ krajowy powinien dążyć do zapewnienia złagodzenia wszelkich procyklicznych skutków nieodwołalnych zobowiązań do płatności w zależności od zastosowanego do nich podejścia księgowego.
- (41) Maksymalna roczna kwota nadzwyczajnych składek *ex post* na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których wniesienia można wymagać, jest obecnie ograniczona do trzykrotnej wysokości kwoty składek *ex ante*. Po upływie początkowego okresu gromadzenia środków, przewidzianego w dyrektywie 2014/59/UE, wysokość takich składek *ex ante* będzie zależeć – w okolicznościach innych niż korzystanie z mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – wyłącznie od zmian poziomu depozytów gwarantowanych, a zatem składki te prawdopodobnie zmaleją. Ustalenie maksymalnej kwoty nadzwyczajnych składek *ex post* na podstawie kwoty składek *ex ante* mogłoby zatem skutkować drastycznym ograniczeniem możliwości pobierania składek *ex post* przez mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, co zmniejszyłoby ich zdolność do działania. Aby uniknąć takiego efektu, należy przewidzieć inny limit, a maksymalna kwota nadzwyczajnych składek *ex post*, których wniesienia można wymagać, powinna zostać ustalona na poziomie trzykrotnej wysokości jednej ósmej poziomu docelowego ustalonego dla mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

- (42) W dyrektywie 2014/59/UE częściowo zharmonizowano stopień uprzywilejowania depozytów na podstawie przepisów prawa krajowego regulujących standardowe postępowanie upadłościowe. Przepisy tej dyrektywy przewidywały trypoziomową hierarchię depozytów, zgodnie z którą depozyty gwarantowane miały najwyższy stopień uprzywilejowania, a następne miejsce w hierarchii zajmowały kwalifikujące się depozyty osób fizycznych oraz mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw powyżej poziomu gwarancji. Pozostałe depozyty, czyli depozyty dużych przedsiębiorstw powyżej poziomu gwarancji oraz depozyty, które nie kwalifikują się do spłaty przez SGD, musiały mieć niższy stopień uprzywilejowania, ale poza tym ich miejsce w hierarchii nie zostało zharmonizowane. Ponadto roszczenia SGD miały taki sam wyższy stopień uprzywilejowania jak depozyty gwarantowane. Częściowa harmonizacja nie okazała się jednak optymalna z punktu widzenia ochrony deponentów. Częściowa harmonizacja doprowadziła do powstania różnic w traktowaniu pozostałych deponentów w poszczególnych państwach członkowskich, w szczególności z uwagi na fakt, że coraz większa liczba państw członkowskich zdecydowała się również na przyznanie uprzywilejowania prawnego pozostałym depozytom. Różnice te spowodowały również trudności przy określaniu hipotetycznego scenariusza upadłościowego dla grup transgranicznych na etapie wycen dokonywanych w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponadto brak ogólnego uprzywilejowania deponentów może stwarzać problemy w odniesieniu do zgodności z zasadą nie pogarszania sytuacji wierzycieli, w szczególności gdy depozyty, których stopień uprzywilejowania nie został zharmonizowany dyrektywą 2014/59/UE, mają ten sam stopień uprzywilejowania co roszczenia uprzywilejowane. W związku z tym należy zmienić stopień uprzywilejowania depozytów w obecnej hierarchii roszczeń.
- (43) Stopień uprzywilejowania depozytów powinien zostać w pełni zharmonizowany w drodze wdrożenia ogólnego uprzywilejowania deponentów, w ramach którego, z ograniczonymi wyjątkami, depozyty mają wyższy stopień uprzywilejowania niż zwykle niezabezpieczone roszczenia. Ogólne uprzywilejowanie deponentów przyczyni się do wzmocnienia zaufania deponentów i będzie dodatkowo zapobiegać ryzyku paniki bankowej. Wzmocnienie ochrony deponentów wpisuje się również w kluczową rolę, jaką depozyty odgrywają w gospodarce realnej jako podstawowe narzędzie oszczędzania i dokonywania płatności, a także w działalności bankowej, gdzie depozyty stanowią ważne źródło finansowania i są jednym z głównych czynników budowania zaufania do systemu bankowego, co nabiera szczególnego znaczenia w czasach napięcia na rynku. Ponadto ogólne uprzywilejowanie deponentów przyczyni się do poprawy możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych, zwiększając ich zdolność do spełnienia wymogów dostępu do mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmniejszając kwotę finansowania, jaką należy uzyskać z tych mechanizmów, ze względu na niższe ryzyko naruszenia zasady nie pogarszania sytuacji wierzycieli w przypadku umorzenia lub konwersji zwykłego długu niezabezpieczonego. W szczególności usunięcie depozytów z kategorii zwykłych niezabezpieczonych roszczeń w postępowaniu upadłościowym zwiększyłoby możliwość umorzenia lub konwersji pozostałych zwykłych niezabezpieczonych roszczeń przez zminimalizowanie ryzyka naruszenia zasady nie pogarszania sytuacji wierzycieli. Ograniczając prawdopodobieństwo umorzenia lub konwersji depozytów w celu zapewnienia dostępu do mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ogólne uprzywilejowanie deponentów przyczyniłoby się do zwiększenia skuteczności i wiarygodności instrumentu umorzenia lub konwersji długu oraz doprowadziłoby do zwiększenia przejrzystości i pewności prawa ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ogólne uprzywilejowanie deponentów przyczyniłoby się również do wiarygodności strategii przeniesienia w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ponieważ uprościłoby włączenie całej umowy depozytowej do zakresu zobowiązań, które mają zostać przeniesione do prywatnego nabywcy lub do instytucji pomostowej, z korzyścią dla relacji z klientami oraz dla wartości koncesji instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. Ponadto pełna harmonizacja stopnia uprzywilejowania deponentów w postępowaniu upadłościowym byłaby korzystna z perspektywy transgranicznej i równych warunków działania.
- (44) Z ogólnego uprzywilejowania deponentów należy wyłączyć niektóre niekwalifikujące się depozyty. Z uprzywilejowania prawnego nie powinny w szczególności korzystać depozyty przyjęte przez instytucję kredytową, które mają być wykorzystywane do spełnienia MREL, ponieważ byłoby to sprzeczne z ogólną zasadą, zgodnie z którą zobowiązania uwzględnione w ramach MREL powinny pokrywać straty i przyczyniać się do dokapitalizowania instytucji kredytowej w przypadku jej upadłości. Stopień uprzywilejowania takich depozytów nie powinien być zharmonizowany dyrektywą 2014/59/UE, lecz powinien być określany zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami ustawowymi i postanowieniami umownymi. Ponadto stopień uprzywilejowania takich depozytów nie powinien ulegać zmianom w okresie ich trwania w zależności od tego, czy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zezwolił na ich włączenie do zasobów kwalifikowalnych na potrzeby MREL, ani w zależności od ich rezydualnego terminu wymagalności.
- (45) Należy utrzymać obecną trypoziomową hierarchię depozytów, ponieważ chroni ona mocno roszczenia SGD, a w konsekwencji środki ich finansowania. Jednak w świetle zmian w dyrektywie 2014/49/UE wprowadzonych dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2026/804⁽¹⁸⁾, które włączają depozyty niektórych organów publicznych do zakresu wypłat dokonywanych przez SGD, część tych depozytów przekraczająca poziom gwarancji powinna mieć taki sam stopień uprzywilejowania jak kwalifikujące się depozyty osób fizycznych, mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw powyżej poziomu gwarancji.

⁽¹⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2026/804 z dnia 30 marca 2026 r. w sprawie zmiany dyrektywy 2014/49/UE w odniesieniu do zakresu ochrony depozytów, wykorzystywania środków z systemów gwarancji depozytów, współpracy transgranicznej i przejrzystości (Dz.U. L, 2026/804, 20.4.2026, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2026/804/oj>).

- (46) Mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą być wykorzystywane w celu wspierania stosowania instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej, w ramach których zbiór aktywów, praw i zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją jest przenoszony na odbiorcę. W takim przypadku po stronie mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może powstać roszczenie wobec pozostałej części instytucji lub podmiotu w przypadku ich późniejszej likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Może to mieć miejsce, gdy mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest wykorzystywany w związku ze stratami, jakie w przeciwnym razie ponieśliby wierzyciele, w tym w formie gwarancji aktywów i zobowiązań lub pokrycia różnicy między przeniesionymi aktywami i zobowiązaniami. Aby zapewnić skuteczne pokrycie strat instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją przez akcjonariuszy i wierzycieli pozostawionych w pozostałej części instytucji lub podmiotu oraz aby zwiększyć możliwość dokonywania spłat w przypadku upadłości na rzecz sieci bezpieczeństwa właściwej dla danej procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, roszczenia mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec pozostałej części instytucji lub podmiotu oraz roszczenia wynikające z uzasadnionych prawidłowo poniesionych wydatków powinny mieć wyższy stopień uprzywilejowania w przypadku upadłości niż roszczenia deponentów i roszczenia SGD. Ponieważ rekompensaty wypłacane akcjonariuszom i wierzycielom przez mechanizmy finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z powodu naruszenia zasady niepogarszania sytuacji wierzycieli mają na celu zrekompensowanie im skutków działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, rekompensaty te nie powinny stanowić podstawy roszczeń ze strony tych mechanizmów.
- (47) Aby zapewnić wystarczającą elastyczność i ułatwić SGD interwencję w celu wsparcia stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdy prowadzą one do opuszczenia rynku przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, należy doprecyzować niektóre aspekty wykorzystywania SGD w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W szczególności konieczne jest doprecyzowanie, że środki SGD mogą być, w niektórych przypadkach i na jasnych warunkach, wykorzystywane do wspierania transakcji przeniesienia obejmujących depozyty, w tym kwalifikujące się depozyty powyżej poziomu gwarancji zapewnianego przez dany SGD, a także niekwalifikujące się depozyty objęte ogólnym uprzywilejowaniem deponentów. Wkład wnoszony przez SGD powinien być przeznaczony na pokrycie niedoboru wartości aktywów przeniesionych do nabywcy lub do instytucji pomostowej w porównaniu z wartością przeniesionych depozytów. W przypadku gdy wymagane jest wniesienie wkładu przez nabywcę w ramach transakcji w celu zapewnienia neutralności w zakresie skutków kapitałowych i zachowania zgodności z wymogami kapitałowymi nabywcy, SGD powinny również wносить wkład w tym celu. Wsparcie zapewniane przez SGD w odniesieniu do działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinno być udzielane w formie pieniężnej lub w innych formach, takich jak gwarancje lub umowy o podziale strat, które to formy mogą zminimalizować wpływ wsparcia na dostępne środki finansowe danego SGD, jednocześnie umożliwiając mu wnoszenie wkładu w ramach realizacji jego celów.
- (48) Wkład wnoszony przez SGD w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację powinien podlegać określonym ograniczeniom. Po pierwsze, łączna kwota wkładu wnoszonego przez SGD w jakimkolwiek przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie powinna przekraczać kwoty depozytów gwarantowanych w danej instytucji kredytowej. Po drugie, należy zapewnić, aby wszelkie interwencje ze strony SGD w działaniu w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które opiera się głównie na instrumencie umorzenia lub konwersji długu do celów dokapitalizowania instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz kontynuacji jej działalności, nie przekraczały strat, jaką ten SGD pokrywałby w postępowaniu upadłościowym, gdyby dokonał wypłaty na rzecz właścicieli depozytów gwarantowanych i wstąpił w ich roszczenia dotyczące aktywów instytucji. Po trzecie, w przypadku gdy SGD jest wykorzystywany do wsparcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji polegającego głównie na przeniesieniu działalności do nabywcy lub do instytucji pomostowej, kwota wkładu wnoszonego przez ten SGD nie powinna przekraczać 62,5 % jego poziomu docelowego, chyba że wyznaczony organ na mocy dyrektywy 2014/49/UE postanowi odstąpić od stosowania tego limitu, aby uniknąć negatywnych skutków dla stabilności finansowej lub zachować dostęp deponentów do ich depozytów. EUNB powinien opracować wytyczne dotyczące warunków odstąpienia od stosowania tego limitu. Po czwarte, kwota wkładu wnoszonego przez SGD nie powinna przekraczać różnicy między przeniesionymi aktywami a przeniesionymi depozytami i zobowiązaniami o takim samym lub wyższym stopniu uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym niż te depozyty. Pozwoliłoby to zapewnić, by wkład wnoszony przez SGD był wykorzystywany wyłącznie do celów zapobieżenia obciążeniu stratami deponentów, w stosownych przypadkach, a nie do ochrony wierzycieli, których roszczenia w postępowaniu upadłościowym mają niższy stopień uprzywilejowania niż depozyty. W stosownych przypadkach wkład może jednak również obejmować kwotę niezbędną do zapewnienia podmiotowi będącemu odbiorcą neutralności w zakresie skutków kapitałowych.
- (49) Należy doprecyzować, że SGD powinien mieć możliwość wniesienia wkładu w przeniesienie zobowiązań innych niż depozyty gwarantowane w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tylko wtedy, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, w indywidualnych przypadkach, że depozyty objęte ogólnym uprzywilejowaniem deponentów inne niż depozyty gwarantowane nie mogą podlegać umorzeniu lub konwersji, ani pozostawać w pozostałej części instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, która zostanie zlikwidowana, oraz gdy warunki wykorzystania mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie są spełnione poprzez wkłady wniesione przez akcjonariuszy i wierzycieli. W szczególności organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien mieć możliwość nieprzypisywania strat do tych depozytów, gdy takie wyłączenie jest absolutnie niezbędne i jest proporcjonalne do tego, aby zachować ciągłość funkcji krytycznych i głównych linii biznesowych lub gdy jest to konieczne do tego, aby uniknąć rozległego efektu domina i niestabilności finansowej, które mogłyby spowodować poważne zakłócenie gospodarki Unii lub państwa członkowskiego. Te same przesłanki powinny mieć zastosowanie do włączenia do przeniesienia do nabywcy lub do instytucji pomostowej innych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji o stopniu uprzywilejowania niższym niż stopień uprzywilejowania depozytów

gwarantowanych. W takim przypadku przeniesienie tych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji powinno następować bez wnoszenia wkładu przez SGD. Jeżeli na potrzeby przeniesienia tych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji wymagane jest zewnętrzne wsparcie finansowe, należy go udzielić z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

- (50) Z uwagi na możliwość wykorzystania SGD w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, należy doprecyzować warunki, na jakich wkład wnoszony przez SGD można zaliczyć na poczet spełnienia wymogów dotyczących dostępu do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Możliwość ta powinna być dostępna wyłącznie dla instytucji kredytowych, których całkowita wartość aktywów wynosi 80 mld EUR lub jest niższa od tej kwoty, oraz w kontekście działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji opierającego się głównie na stosowaniu instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej. W celu zapewnienia, aby dalsze finansowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pochodziło przede wszystkim z zasobów wewnętrznych instytucji kredytowej, oraz aby zminimalizować zakłócenia konkurencji, wykorzystanie wkładu wnoszonego przez SGD w celu zapewnienia dostępu do mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinno być możliwe tylko w przypadku instytucji kredytowych, w odniesieniu do których – w ciągu 24 miesięcy poprzedzających podjęcie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przewiduje ich likwidacji w sposób uporządkowany w przypadku upadłości, przy założeniu, że MREL określony przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla tych instytucji kredytowych został ustalony na poziomie obejmującym zarówno kwotę na pokrycie strat, jak i kwotę dokapitalizowania. MREL określony przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla instytucji kredytowych, których całkowita wartość aktywów na zasadzie indywidualnej wynosi powyżej 30 mld EUR, powinien być zgodny z minimalnymi poziomami MREL dla instytucji i podmiotów, w przypadku których preferowane strategie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidują przede wszystkim korzystanie z instrumentów przeniesienia w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nawet jeżeli w odpowiednim planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub grupowym planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziano inne działania i w związku z tym MREL tych instytucji kredytowych nie podlegał tym minimalnym poziomom. Co więcej, przed skorzystaniem z wkładów wnoszonych przez SGD należy – w celu pokrycia strat i dokapitalizowania – w jak największym stopniu wykorzystać wkłady z funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. Ponadto państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia wymogu, zgodnie z którym instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją nie mogła naruszyć swojego MREL, w tym wiążących celów pośrednich, w określonym okresie poprzedzającym działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, bez uszczerbku dla krótkoterminowych technicznych naruszeń MREL.
- (51) Jeżeli wkład wniesiony przez akcjonariuszy i wierzycieli instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją poprzez obniżenie, umorzenie lub konwersję ich zobowiązań lub poprzez straty, jakie oczekuje się, że poniosą oni w ramach likwidacji pozostałej części podmiotu, dodany do wkładu wniesionego przez SGD, wynosi co najmniej 8 % całkowitych zobowiązań tej instytucji, w tym funduszy własnych, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien mieć możliwość wykorzystania mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do zapewnienia dalszego finansowania, gdy jest to konieczne do zapewnienia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z celami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W takich przypadkach wkład wnoszony przez SGD powinien być ograniczony do kwoty niezbędnej do tego, aby umożliwić dostęp do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Dodatkowo, w przypadku instytucji kredytowej, której całkowita wartość aktywów na zasadzie indywidualnej wynosi między 30 mld EUR a 80 mld EUR, wkład wnoszony przez SGD nie powinien przekraczać 2,5 % całkowitych zobowiązań, w tym funduszy własnych, tej instytucji kredytowej na zasadzie indywidualnej.
- (52) W nadzwyczajnych okolicznościach może się zdarzyć, że wkład wnoszony przez mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w wysokości 5 % całkowitych zobowiązań, w tym funduszy własnych, nie jest wystarczający do pokrycia potrzeb finansowych danego działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W takich przypadkach i jeżeli wkład ten był możliwy dzięki interwencji z SGD, ten SGD powinien – na określonych warunkach – wnieść dodatkowy wkład równy kwocie strat, jakie poniosłyby depozyty gwarantowane, gdyby nie były chronione. Koszt tego dodatkowego wkładu nie powinien przekraczać strat, które SGD poniósłby w hipotetycznym scenariuszu likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego i wypłaty depozytów gwarantowanych. Co więcej, suma początkowego wkładu i dodatkowego wkładu wnoszonego przez SGD nie powinna przekraczać kwoty depozytów gwarantowanych w danej instytucji kredytowej. Uwzględniając dodatkowy wkład wnoszony przez SGD, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien mieć możliwość ubiegania się o dalsze finansowanie z alternatywnych źródeł finansowania, jeżeli spełnione są warunki takiego finansowania.
- (53) W przypadku gdy środki z SGD są wykorzystywane przy stosowaniu instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej, oddzielnie lub razem z wkładami z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, pozostała część podmiotu pozostawiona po przeniesieniu aktywów, praw i zobowiązań powinna zostać zlikwidowana na podstawie art. 37 ust. 6 dyrektywy 2014/59/UE w sposób uporządkowany zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym. Dodatkowo, w przypadku gdy środki z SGD są wykorzystywane do wsparcia instrumentu instytucji pomostowej, działalność instytucji pomostowej powinna zostać zakończona zgodnie z art. 41 ust. 3, 5 i 6 dyrektywy 2014/59/UE.

- (54) Aby ułatwić proces przyjmowania wysoce technicznych aspektów wymogów sprawozdawczych oraz poprawić ich wdrażanie i monitorowanie przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, należy zmienić uprawnienia przyznane EUNB w zakresie opracowywania wykonawczych standardów technicznych w celu zapewnienia spójności zakresu i treści poszczególnych uprawnień w całej dyrektywie 2014/59/UE. Uprawnienia te należy również dostosować do przepisów regulujących sprawozdawczość i ujawnianie informacji nadzorczych ustanowionych w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013. Te zmiany istniejących uprawnień powinny ułatwić przyszłe przeglądy wykonawczych standardów technicznych i nie mają one na celu zmiany mających obecnie zastosowanie obowiązków sprawozdawczych i obowiązków w zakresie ujawniania informacji. Komisja powinna być uprawniona do przyjęcia tych wykonawczych standardów technicznych opracowanych przez EUNB w drodze aktów wykonawczych na podstawie art. 291 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Zakres istniejących regulacyjnych standardów technicznych dotyczących oszacowania dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych i wymogu połączonego bufora, mających zastosowanie do podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinien zostać rozszerzony w celu uwzględnienia podmiotów, które nie zostały zidentyfikowane jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w przypadku gdy wymogi te nie zostały określone na tej samej podstawie co MREL. Komisja powinna być uprawniona do uzupełnienia dyrektywy 2014/59/UE poprzez przyjęcie tych regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez EUNB w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
- (55) Aby umożliwić większą integrację sprawozdawczości i ujawniania informacji związanych z MREL, EUNB powinien publikować w sposób scentralizowany informacje ujawniane przez instytucje i podmioty przy jednoczesnym poszanowaniu prawa wszystkich instytucji i podmiotów do samodzielnego publikowania danych i informacji. Takie scentralizowane ujawnianie informacji powinno umożliwić EUNB publikowanie ujawnianych informacji dotyczących małych i niezłożonych instytucji na podstawie informacji przekazywanych przez te instytucje właściwym organom i organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a tym samym powinno znacznie zmniejszyć obciążenie administracyjne, któremu podlegają małe i niezłożone instytucje. Jednocześnie centralizacja ujawniania informacji nie powinna mieć wpływu na koszty dla innych instytucji i podmiotów oraz powinna zwiększyć przejrzystość i obniżyć koszty dostępu uczestników rynku do informacji ostrożnościowych. Taka zwiększona przejrzystość powinna ułatwić porównywalność danych między instytucjami i podmiotami oraz promować dyscyplinę rynkową. Centralizacja ujawniania informacji związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zapewnia zgodność z procedurą mającą zastosowanie do ujawniania informacji nadzorczych określoną w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, aby zapewnić traktowanie w podobny sposób wszystkich obowiązków w zakresie ujawniania informacji.
- (56) Z uwagi na rolę EUNB w poszerzaniu konwergencji praktyk stosowanych przez organy EUNB powinien monitorować wewnętrzne praktyki i metody przyjęte przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na potrzeby decydowania o tym, czy – w świetle celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – dana instytucja lub dany podmiot powinny zostać objęte restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją czy likwidacją w ramach standardowego postępowania upadłościowego, oraz o tym, czy restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja leży w interesie publicznym; EUNB powinien także sporządzać sprawozdania na ten temat. EUNB powinien również monitorować postępy poczynione przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu poprawy możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji i grup oraz działania i przygotowania podejmowane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; EUNB powinien także sporządzać sprawozdania na ten temat. W sprawozdaniach tych EUNB powinien również ocenić stopień przejrzystości środków podejmowanych przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec odpowiednich zewnętrznych zainteresowanych stron, a także zakres ich wkładu w gotowość do przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji i grup.
- (57) W kontekście zadań EUNB związanych z jego udziałem w zapewnianiu spójnego i skoordynowanego systemu zarządzania kryzysowego oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w Unii, EUNB powinien koordynować i nadzorować ogólnounijne działania symulujące zarządzanie sytuacjami kryzysowymi. Symulacje te powinny obejmować koordynację i współpracę między właściwymi organami a organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na etapie pogarszania się sytuacji finansowej instytucji i podmiotów oraz całościowe przetestowanie zastosowania zestawu instrumentów do planowania naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wczesnej interwencji oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W tych działaniach symulujących sytuacje kryzysowe należy w szczególności uwzględnić wymiar transgraniczny współdziałania między odpowiednimi organami oraz wykorzystanie dostępnych instrumentów i uprawnień. W stosownych przypadkach w działaniach symulujących sytuacje kryzysowe należy również uwzględnić przyjęcie i wdrożenie programów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach unii bankowej zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 806/2014.

- (58) Niezależnie od mających obecnie zastosowanie przepisów dotyczących tajemnicy służbowej należy usprawnić wymianę informacji między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a organami podatkowymi. Taka wymiana informacji powinna odbywać się zgodnie z prawem krajowym. W przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego powinny one podlegać wymianie wyłącznie za wyraźną zgodą odpowiedniego organu, który je ujawnił.
- (59) Dyrektywą (UE) 2019/879 zmieniono dyrektywę 2014/59/UE w celu wprowadzenia przepisów szczególnych mających zapewnić, by klienci detaliczni nie inwestowali nadmiernie w instrumenty, które kwalifikują się do celów MREL instytucji i podmiotów. Posiadanie w nadmiarze instrumentów MREL przez klientów detalicznych może mieć negatywny wpływ na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu i może stwarzać problemy dla stabilności finansowej. Może to być szczególnie problematyczne, gdy klienci detaliczni są również deponentami instytucji emitującej, ponieważ deponenci ci są szczególnie narażeni na nieprawidłowe lokowanie własnych instrumentów instytucji. Organy powinny zatem zapewnić przestrzeganie przez sprzedawców, instytucje i podmioty środków przyjętych przez państwa członkowskie w celu transpozycji dyrektywy (UE) 2019/879, aby zapewnić ochronę klientów detalicznych. Jeżeli środki te nie są odpowiednio stosowane, organy powinny egzekwować te przepisy. Należy zatem wprowadzić w dyrektywie 2014/59/UE uprawnienia szczególne do reagowania na przypadki nieprzestrzegania przepisów szczególnych dotyczących ochrony inwestorów detalicznych, które uzupełnią istniejące uprawnienia określone w dyrektywie 2014/65/UE. Ponadto, wykorzystując istniejącą sprawozdawczość do celów planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do celów MREL, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny – dokonując oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji i podmiotów – ocenić charakter bazy inwestorów w instrumentach kwalifikujących się na potrzeby MREL oraz, w razie potrzeby, zobowiązać instytucję lub podmiot do ograniczenia lub usunięcia wszelkich stwierdzonych przeszkód. Ponadto EUNB, w koordynacji z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (ESMA), ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010⁽¹⁹⁾, powinien sporządzać sprawozdania na temat środków przyjętych przez państwa członkowskie w celu ochrony klientów detalicznych w odniesieniu do instrumentów dłużnych, które kwalifikują się do celów MREL zgodnie z dyrektywą 2014/59/UE, dokonując porównania i oceny wszelkich potencjalnych skutków dla operacji transgranicznych. Na tej podstawie Komisja może przyjąć wniosek ustawodawczy w celu zapewnienia skuteczniejszej ochrony klientów detalicznych.
- (60) Wysokiej jakości ocena skutków ma podstawowe znaczenie dla opracowania solidnych i opartych na dowodach wniosków ustawodawczych, natomiast fakty i dowody odgrywają zasadniczą rolę w kształtowaniu decyzji podejmowanych w trakcie procedury ustawodawczej. Z tego powodu EUNB, Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji oraz EBC powinny dostarczać Komisji, na jej wniosek, wszelkich informacji potrzebnych jej do wykonywania zadań związanych z opracowywaniem polityki, w tym przygotowywania ocen skutków oraz przygotowywania i negocjowania wniosków ustawodawczych. Jeżeli EUNB, Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji lub EBC nie mają dostępu do tych informacji, informacje te powinny zostać przekazane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwe organy i innych członków Europejskiego Systemu Banków Centralnych.
- (61) Biorąc pod uwagę potrzebę ochrony stabilności finansowej i szybkiego działania, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie powinny mieć obowiązku stosowania procedur udzielania zamówień publicznych w odniesieniu do zamówień publicznych dotyczących usług wyceny do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i do celów oceny, czy akcjonariusze i wierzyciele byłoby potraktowani w korzystniejszy sposób, gdyby wobec instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją wszczęto standardowe postępowanie upadłościowe. Świadczone usługi należy zatem wyłączyć z zakresu stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE⁽²⁰⁾. W odniesieniu do usług prawnych, których organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą potrzebować, niektóre usługi prawne są już wyłączone z zakresu stosowania tej dyrektywy, a inne są ujęte w wykazie usług określonym w załączniku XIV do tej dyrektywy, do których zastosowanie mają wyższe progi i mniej rygorystyczne zharmonizowane przepisy.

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2010/1095/oj>).

⁽²⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/24/oj>).

- (62) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie poprawa skuteczności i efektywności ram naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji i podmiotów, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie ze względu na ryzyko, z jakim może wiązać się stosowanie zróżnicowanych podejść krajowych dla integralności rynku wewnętrznego, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii w drodze zmiany przepisów już ustanowionych na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (63) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2014/59/UE i 2014/24/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2014/59/UE

W dyrektywie 2014/59/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) »jednostka zależna« oznacza jednostkę zależną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a do celów stosowania art. 7, 12, 17, 18, art. 45–45 m, art. 59–62 oraz art. 91 i 92 niniejszej dyrektywy do grup restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w pkt 83b lit. b) niniejszego ustępu obejmuje – w stosownych przypadkach oraz stosownie do przypadku – instytucje kredytowe lub instytucje finansowe trwale powiązane z organem centralnym, sam organ centralny oraz ich odpowiednie jednostki zależne, z uwzględnieniem sposobu, w jaki takie grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełniają wymogi art. 45e ust. 3 niniejszej dyrektywy;”;

b) dodaje się punkt w brzmieniu:

„28a) »alternatywny środek sektora prywatnego« oznacza wszelkie wsparcie, które nie kwalifikuje się jako nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe;”;

c) pkt 35 otrzymuje brzmienie:

„35) »funkcje krytyczne« oznaczają działania, usługi lub operacje, których zaprzestanie mogłoby prowadzić w jednym lub większej liczbie państw członkowskich, na poziomie krajowym lub regionalnym, do zaburzeń w usługach kluczowych dla gospodarki realnej lub mogłoby zakłócić stabilność finansową ze względu na wielkość instytucji lub grupy lub ich udział w rynku, wzajemne powiązania zewnętrzne i wewnętrzne, złożoność lub działalność transgraniczną, zwłaszcza uwzględniając substytucyjność tych działań, usług lub operacji;”;

d) pkt 71 otrzymuje brzmienie:

„71) »zobowiązania mogące podlegać umorzeniu lub konwersji« oznaczają zobowiązania, w tym zobowiązania, których wysokość lub moment powstania są niepewne, oraz instrumenty kapitałowe, które nie kwalifikują się do instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), i które nie są wyłączone z zakresu stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 44 ust. 2;”;

e) dodaje się punkt w brzmieniu:

„71aa) »zobowiązania, których wysokość lub moment powstania są niepewne« oznaczają zobowiązania, których podstawą są aktualne obowiązki wynikające ze zdarzeń przeszłych, które to zobowiązania doprowadzą do straty i których wysokość lub moment powstania są niepewne;”;

f) pkt 71b) otrzymuje brzmienie:

„71b) »podporządkowane instrumenty kwalifikowalne« oznaczają instrumenty, które spełniają wszystkie warunki, o których mowa w art. 72a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, inne niż w art. 72b ust. 3, 4 i 5 tego rozporządzenia, oraz, w stosownych przypadkach, w art. 45b ust. 1a niniejszej dyrektywy;”;

g) dodaje się punkt w brzmieniu:

„72a) »wyznaczony organ« oznacza wyznaczony organ zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 18 dyrektywy 2014/49/UE;”;

h) pkt 83b lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) instytucje kredytowe lub instytucje finansowe, które są trwale powiązane z organem centralnym, oraz sam organ centralny, gdy co najmniej jedna z tych instytucji kredytowych lub instytucji finansowych lub organ centralny są podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz ich odpowiednie jednostki zależne;”;

i) dodaje się punkty w brzmieniu:

„83d) »globalna instytucja o znaczeniu systemowym spoza UE« oznacza globalną instytucję o znaczeniu systemowym spoza UE zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 134 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

83e) »podmiot będący globalną instytucją o znaczeniu systemowym« oznacza podmiot będący globalną instytucją o znaczeniu systemowym zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 136 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;”;

j) dodaje się punkt w brzmieniu:

„93a) »depozyt« oznacza, do celów art. 108 i 109 niniejszej dyrektywy, depozyt zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 3 dyrektywy 2014/49/UE;”;

2) art. 5 ust. 2, 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„2. Właściwe organy zapewniają, aby instytucje aktualizowały swoje plany naprawy co najmniej raz w roku lub po zmianie struktury prawnej lub organizacyjnej danej instytucji, jej działalności lub jej sytuacji finansowej, która może mieć istotne skutki dla planu naprawy lub wymagać jego istotnej zmiany. Właściwe organy mogą zobowiązać instytucje do częstszej aktualizacji ich planów naprawy.

Jeżeli w ciągu 12 miesięcy od ostatniej rocznej aktualizacji planu naprawy nie nastąpią zmiany, o których mowa w akapicie pierwszym, właściwe organy mogą w drodze wyjątku udzielić zwolnienia z obowiązku aktualizacji planu naprawy do czasu kolejnego okresu 12 miesięcy. Takiego zwolnienia można udzielić na okres nieprzekraczający 12 miesięcy.

3. Plany naprawy nie zakładają dostępu do wsparcia w żadnej z następujących form lub otrzymania takiego wsparcia:

a) nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego;

b) awaryjnego wsparcia płynnościowego ze strony banku centralnego;

c) wsparcia płynnościowego udzielanego przez bank centralny na niestandardowych warunkach dotyczących zabezpieczenia, terminu lub stóp procentowych.

4. Plany naprawy zawierają w stosownych przypadkach analizę, w jaki sposób i kiedy dana instytucja może się zwrócić, na warunkach przewidzianych w planie naprawy, o skorzystanie ze standardowych instrumentów banku centralnego, które nie są wyłączone z zakresu tego planu zgodnie z ust. 3, a także określa aktywa, co do których oczekuje się, że zostaną zakwalifikowane jako zabezpieczenia.”;

3) art. 6 ust. 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli właściwy organ oceni, że w planie naprawy występują istotne niedociągnięcia lub istnieją potencjalne przeszkody w jego wdrożeniu, powiadamia o swojej ocenie daną instytucję lub jednostkę dominującą grupy i zobowiązuje instytucję do przedłożenia w terminie trzech miesięcy, który można przedłużyć o jeden miesiąc za zgodą tego organu, skorygowanego planu pokazującego, w jaki sposób ma zostać rozwiązany problem wskazanych niedociągnięć lub przeszkód.”;

4) art. 8 ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„EUNB może na wniosek właściwego organu udzielić wsparcia właściwym organom w podjęciu wspólnej decyzji zgodnie z art. 31 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

5) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przyjmuje planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli wszczęto postępowanie w celu likwidacji instytucji zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym na podstawie art. 32b lub jeżeli zastosowanie ma art. 37 ust. 6.”;

b) ust. 7 lit. j) otrzymuje brzmienie:

„j) szczegółowy opis różnych strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które mogłyby zostać zastosowane w przypadku różnych możliwych scenariuszy, oraz mające zastosowanie terminy, a także opis sposobu, w jaki te strategie pozwoliłyby osiągnąć cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;”;

6) art. 11 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających:

a) metody i zasady dotyczące przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1;

b) częstotliwość i terminy przekazywania informacji, o których mowa w lit. a).

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 11 maja 2027 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

4. EUNB opracowuje rozwiązania informatyczne, w tym wzory sprawozdań, standardy danych, formaty i instrukcje, na potrzeby przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1.”;

7) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Zgodnie ze środkami, o których mowa w akapicie pierwszym, w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa się w odniesieniu do każdej grupy podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także, w stosownym przypadku, podmioty poddawane likwidacji.”;

(ii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Określając środki, które należy podjąć w odniesieniu do jednostek zależnych, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b), które nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą zastosować proporcjonalne podejście, jeżeli takie podejście nie ma negatywnego wpływu na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy, z uwzględnieniem wielkości jednostki zależnej, jej profilu ryzyka, jej roli w świadczeniu funkcji krytycznych oraz realizacji głównych linii biznesowych, jej znaczenia dla operacyjnej ciągłości grupy po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej grupy. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy uwzględniać znaczenie jednostki zależnej w państwie członkowskim, w którym ma ona siedzibę, w tym jej potencjalne znaczenie systemowe i potencjalny wpływ na dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów w razie likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego.

Jeżeli wszczęto postępowanie mające na celu likwidację podmiotu zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym na podstawie art. 32b lub jeżeli zastosowanie ma art. 37 ust. 6, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie uwzględniają tego podmiotu w grupowym planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest sporządzany na podstawie informacji przekazanych zgodnie z art. 11 i zawiera elementy, o których mowa w art. 10 ust. 4 i 7, w zakresie, w jakim są one istotne z perspektywy grupowego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. EUNB monitoruje metody i praktyki organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w zakresie podejmowania – przy sporządzaniu planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – decyzji o tym, czy instytucje lub podmioty powinny zostać objęte restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją czy likwidacją w ramach standardowego postępowania upadłościowego oraz w zakresie podejmowania decyzji w sprawie działań, które należy podjąć w scenariuszach, o których mowa w art. 10 ust. 3, oraz w okolicznościach opisanych w art. 32 ust. 5.

EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie na temat istniejących metod i praktyk organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz na temat wszelkich rozbieżności między państwami członkowskimi do dnia 11 maja 2031 r.

Sprawozdanie, o którym mowa w akapicie drugim obejmuje co najmniej następujące elementy:

- a) w odniesieniu do instytucji, które nie są częścią grupy, oraz do podmiotów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy – wewnętrzne podejścia i metody stosowane do wyboru środków, które należy podjąć, w szczególności kryteria, na podstawie których plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidują podjęcie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wykonanie uprawnień do umorzenia i konwersji lub likwidację w ramach standardowego postępowania upadłościowego;
- b) w odniesieniu do podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – wewnętrzne podejścia i metody stosowane do wyboru preferowanych i wariantowych strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które należy podjąć;
- c) proporcjonalne podejścia stosowane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie ust. 1 akapit trzeci.”;

8) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„Instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), przedkładają swojemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informacje, które mogą być wymagane zgodnie z art. 11. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które wymagają od podmiotów objętych zakresem ich kompetencji informacji na podstawie art. 11, przekazują otrzymane informacje grupowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, pod warunkiem spełnienia wymogów dotyczących poufności określonych w niniejszej dyrektywie, przekazuje informacje przedłożone zgodnie z niniejszym ustępem:

a) EUNB;

b) organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwym dla jednostek zależnych;

c) organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których są zlokalizowane istotne oddziały, w zakresie stosownym dla danego istotnego oddziału;

d) odpowiednim właściwym organom, o których mowa w art. 115 i 116 dyrektywy 2013/36/UE; oraz

e) organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwach członkowskich, w których siedzibę mają podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) i d).”;

b) ust. 4 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„EUNB może na wniosek organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji udzielić wsparcia organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w podjęciu wspólnej decyzji zgodnie z art. 31 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

9) w art. 15 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. EUNB monitoruje wdrażanie przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ocen możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub grup. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie na temat istniejących praktyk w zakresie ocen możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz na temat ewentualnych rozbieżności między państwami członkowskimi do dnia 11 maja 2028 r.

Sprawozdanie, o którym mowa w akapicie pierwszym, obejmuje następujące elementy:

a) ocenę metod opracowanych przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu przeprowadzania ocen możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym identyfikację obszarów ewentualnych rozbieżności między państwami członkowskimi;

b) ocenę zdolności w zakresie testowania, jakimi organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji muszą dysponować, aby zapewnić skuteczne wdrożenie strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

c) stopień przejrzystości w stosunku do zainteresowanych stron dotyczący metod opracowanych przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu przeprowadzania ocen możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz rezultatów tych ocen.”;

10) w art. 16a dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Jeżeli podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub podmiot, który sam nie jest podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie podlegają wymogowi połączonego bufora na tej samej podstawie, na której są zobowiązane do spełnienia wymogów, o których mowa w art. 45c i 45d niniejszej dyrektywy, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosują ust. 1–6 niniejszego artykułu na podstawie oszacowanego wymogu połączonego bufora wynikającego z metody określonej w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 45c ust. 4 niniejszej dyrektywy. Zastosowanie ma art. 128 akapit czwarty dyrektywy 2013/36/UE.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględni oszacowany wymóg połączonego bufora, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, w decyzji określającej wymogi, o których mowa w art. 45c i 45d. Podmiot podaje do wiadomości publicznej informację o oszacowanym wymogu połączonego bufora wraz z informacjami, o których mowa w art. 45i ust. 3.”;

11) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. W przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że środki zaproponowane przez dany podmiot skutecznie ograniczają lub usuwają istotne przeszkody w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmuje decyzję po konsultacji z właściwym organem. W decyzji tej wskazuje się, że organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznał zaproponowane środki za odpowiednie do skutecznego ograniczenia lub usunięcia istotnych przeszkód w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz zobowiązuje się podmiot do wdrożenia zaproponowanych środków.”;

b) w ust. 5 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Do celów ust. 4 organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są uprawnione co najmniej do podjęcia dowolnego z następujących środków”;

12) w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, we współpracy z organem sprawującym nadzór skonsolidowany, sporządza i przedkłada sprawozdanie unijnej jednostce dominującej, organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwym dla jednostek zależnych, które przekazują go jednostkom zależnym podlegającym ich kompetencji, a także organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały. Sprawozdanie jest sporządzane po konsultacji z właściwymi organami oraz zawiera analizę istotnych przeszkód w skutecznym zastosowaniu instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonaniu uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do danej grupy oraz w odniesieniu do grup restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w przypadku gdy grupa składa się z więcej niż jednej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W sprawozdaniu rozważa się wpływ na model biznesowy danej grupy oraz zaleca wszelkie proporcjonalne i ukierunkowane środki, które zdaniem danego grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są niezbędne lub odpowiednie w celu usunięcia tych przeszkód.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Informacje o wszelkich środkach zaproponowanych przez unijną jednostkę dominującą przekazywane są przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany, EUNB, organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwym dla jednostek zależnych oraz organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały, w zakresie, w jakim środki te są istotne z punktu widzenia tych istotnych oddziałów. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwe dla jednostek zależnych, w konsultacji z właściwymi organami i organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały, dokładają wszelkich możliwych starań w celu podjęcia wspólnej decyzji w ramach kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczącej wskazania istotnych przeszkód oraz, w razie konieczności, oceny środków zaproponowanych przez unijną jednostkę dominującą oraz środków wymaganych przez te organy w celu ograniczenia lub usunięcia tych przeszkód, w której to decyzji uwzględnia się ewentualny wpływ tych środków we wszystkich państwach członkowskich, w których grupa prowadzi działalność.”;

c) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji w sprawie środków, o których mowa w art. 17 ust. 5 lit. g), h) lub k) niniejszej dyrektywy, EUNB może – na wniosek organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z ust. 6, 6a lub 7 niniejszego artykułu – udzielić wsparcia organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

13) art. 27 i 28 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 27

Środki wczesnej interwencji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy bez zbędnej zwłoki rozważyły i w razie potrzeby zastosowały środki wczesnej interwencji, w przypadku gdy instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d):

a) spełniają warunki, o których mowa w art. 102 dyrektywy 2013/36/UE lub w art. 38 dyrektywy (UE) 2019/2034, lub właściwy organ ustalił – w kontekście przeglądu i oceny nadzorczej zgodnie z art. 97 dyrektywy 2013/36/UE – że uregulowania, strategie, procesy i mechanizmy wdrożone przez instytucję lub podmiot oraz fundusze własne i płynność tej instytucji lub tego podmiotu nie zapewniają należytego zarządzania ryzykiem i ochrony przed nim, oraz zachodzi jedna z następujących okoliczności:

- (i) instytucja lub podmiot nie podjęły działań naprawczych wymaganych przez właściwy organ, w tym środków, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE lub w art. 39 dyrektywy (UE) 2019/2034;
- (ii) właściwy organ uważa, że działania naprawcze inne niż środki wczesnej interwencji są niewystarczające do rozwiązania problemów tej instytucji lub tego podmiotu;

b) narusza wymogi ustanowione w art. 45e lub 45f niniejszej dyrektywy; lub

c) narusza lub prawdopodobnie naruszy w ciągu 12 miesięcy od dokonania oceny przez właściwy organ którykolwiek z wymogów określonych w tytule II dyrektywy 2014/65/UE lub w art. 3–7, art. 14–17 lub art. 24, 25 i 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 (*).

Właściwy organ może stwierdzić, że warunek, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a) pkt (ii) niniejszego ustępu, został spełniony bez uprzedniego podjęcia innych działań naprawczych, w tym wykonania uprawnień, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE lub w art. 39 dyrektywy (UE) 2019/2034.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) i c) niniejszego ustępu państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub właściwe organy zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 26 dyrektywy 2014/65/UE niezwłocznie informowały właściwy organ o naruszeniu lub prawdopodobnym naruszeniu.

2. Do celów ust. 1 środki wczesnej interwencji obejmują:

a) zobowiązanie organu zarządzającego instytucji lub podmiotu do:

- (i) wdrożenia jednego lub większej liczby uzgodnień lub środków określonych w planie naprawy; lub
- (ii) zaktualizowania planu naprawy zgodnie z art. 5 ust. 2, jeżeli okoliczności, które doprowadziły do wczesnej interwencji, są odmienne od przyjętych w założeniach określonych we wstępnym planie naprawy, oraz wdrożenia w określonym terminie jednego lub większej liczby uzgodnień lub środków wskazanych w zaktualizowanym planie naprawy;

- b) zobowiązanie organu zarządzającego instytucji lub podmiotu do zwołania zgromadzenia akcjonariuszy lub, jeżeli organ zarządzający nie spełni tego wymogu, bezpośrednie zwołanie przez właściwy organ zgromadzenia akcjonariuszy danej instytucji lub danego podmiotu i w obu przypadkach określenie porządku obrad i zobowiązanie akcjonariuszy do rozpatrzenia możliwości przyjęcia określonych decyzji;
- c) zobowiązanie organu zarządzającego instytucji lub podmiotu do sporządzenia planu – w stosownym przypadku zgodnie z planem naprawy – do celów negocjacji w sprawie restrukturyzacji długu z niektórymi lub wszystkimi wierzycielami tej instytucji lub tego podmiotu;
- d) zobowiązanie do wprowadzenia zmian w strukturze prawnej instytucji lub podmiotu;
- e) zobowiązanie do odwołania lub wymiany – zgodnie z art. 28 – kadry kierowniczej wyższego szczebla lub organu zarządzającego instytucji lub podmiotu w całości lub w odniesieniu do poszczególnych członków;
- f) powołanie co najmniej jednego tymczasowego administratora instytucji lub podmiotu zgodnie z art. 29;
- g) zobowiązanie organu zarządzającego instytucji lub podmiotu do sporządzenia planu, który instytucja lub podmiot będą mogły wdrożyć, jeżeli postanowią rozpocząć dobrowolne wygaszanie swojej działalności.

3. Właściwe organy dokonują wyboru odpowiednich środków wczesnej interwencji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w oparciu o to, co jest proporcjonalne do zamierzonych celów, z uwzględnieniem powagi naruszenia lub prawdopodobnego naruszenia oraz tempa pogarszania się sytuacji finansowej instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), a także innych istotnych informacji.

4. Dla każdego ze środków wczesnej interwencji, o których mowa w art. 2, właściwe organy ustalają termin wdrożenia, który jest ściśle ograniczony do czasu niezbędnego do wdrożenia danego środka na rozsądnych warunkach. Niezwłocznie po upływie tego terminu właściwe organy przeprowadzają ocenę skuteczności środka i udostępniają tę ocenę organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Jeżeli z oceny wynika, że środki wczesnej interwencji nie zostały w pełni wdrożone lub są nieskuteczne, właściwy organ może przeprowadzić ocenę tego, czy warunek, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. a), został spełniony.

5. Do dnia 11 maja 2028 r. EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu wsparcia jednolitego stosowania warunków, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 28

Wymiana kadry kierowniczej wyższego szczebla lub organu zarządzającego

Do celów art. 27 ust. 2 lit. e) państwa członkowskie zapewniają, aby powołanie nowej kadry kierowniczej wyższego szczebla lub organu zarządzającego lub poszczególnych członków wchodzących w ich skład odbywało się zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym oraz aby takie powołanie podlegało zatwierdzeniu przez właściwy organ lub zgodnie z właściwego organu.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84, ELL: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/600/oj>).”;

14) w art. 29 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Do celów art. 27 ust. 2 lit. f) państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy mogły, w oparciu o to, co jest proporcjonalne do danych okoliczności, powołać co najmniej jednego tymczasowego administratora i powierzyć mu jedną z następujących funkcji:

a) tymczasowe zastąpienie organu zarządzającego instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d); lub

b) tymczasowa współpraca z organem zarządzającym instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d).

W momencie powołania tymczasowego administratora właściwy organ wskazuje, czy powołanie następuje do celów akapitu pierwszego lit. a) czy b).

Do celów akapitu pierwszego lit. b) w momencie powołania tymczasowego administratora właściwy organ określa również rolę, obowiązki i uprawnienia tymczasowego administratora oraz wymogi nakładające na organ zarządzający instytucji lub podmiotu obowiązek konsultowania się z tymczasowym administratorem przed podjęciem konkretnych decyzji lub działań lub obowiązek uzyskania jego zgody na podjęcie takich decyzji lub działań.

Państwa członkowskie nakładają na właściwy organ obowiązek podania do wiadomości publicznej informacji o powołaniu tymczasowego administratora, chyba że tymczasowy administrator nie jest uprawniony do reprezentowania instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d).

Państwa członkowskie zapewniają ponadto, by tymczasowy administrator miał wystarczającą wiedzę oraz odpowiednie umiejętności i doświadczenie niezbędne do wykonywania powierzonych mu zadań oraz spełniał wymogi określone w art. 91 ust. 2 i 2a dyrektywy 2013/36/UE. Dokonywana przez właściwy organ ocena, czy dany tymczasowy administrator ma taką wiedzę oraz takie umiejętności i doświadczenie i czy spełnia te wymogi, stanowi integralną część decyzji o jego powołaniu.

2. Właściwy organ określa uprawnienia tymczasowego administratora w momencie jego powołania, w oparciu o to, co jest proporcjonalne do danych okoliczności. Uprawnienia takie mogą obejmować niektóre lub wszystkie uprawnienia organu zarządzającego instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), zgodnie z ich statutem i prawem krajowym, w tym uprawnienie do wykonywania niektórych lub wszystkich funkcji administracyjnych organu zarządzającego danej instytucji lub danego podmiotu. Uprawnienia tymczasowego administratora w odniesieniu do instytucji lub podmiotu muszą być zgodne z mającym zastosowanie prawem spółek. Właściwy organ może dostosować takie uprawnienia w przypadku zmiany okoliczności.

3. W momencie powołania tymczasowego administratora właściwy organ określa jego rolę i funkcje. Taka rola i funkcje mogą obejmować:

a) ustalenie sytuacji finansowej instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);

b) zarządzanie działalnością lub częścią działalności instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), w celu utrzymania lub przywrócenia ich sytuacji finansowej;

- c) podejmowanie środków w celu przywrócenia należytego i ostrożnego zarządzania działalnością instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);
- d) zapewnienie spełnienia przez instytucję lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), wszelkich wymogów zgodnie z art. 30a ust. 3 akapit drugi, ust. 4 akapit pierwszy lub ust. 5.

W momencie powołania tymczasowego administratora właściwy organ określa ewentualne ograniczenia co do jego roli i funkcji.”;

- b) ust. 5 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W każdym przypadku tymczasowy administrator może wykonać uprawnienie do zwołania walnego zgromadzenia akcjonariuszy instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), i ustalenia porządku obrad wyłącznie po uzyskaniu uprzedniej zgody właściwego organu.”;

- c) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Na wniosek właściwego organu tymczasowy administrator sporządza – w odstępach czasu ustalonych przez właściwy organ – sprawozdania na temat sytuacji finansowej instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), oraz na temat działań przeprowadzanych w trakcie sprawowania powierzonej funkcji. W każdym przypadku tymczasowy administrator sporządza takie sprawozdanie na koniec sprawowania powierzonej funkcji.

7. Tymczasowy administrator jest powoływany na okres nie dłuższy niż jeden rok. Właściwy organ może w drodze wyjątku jednokrotnie przedłużyć ten okres o okres proporcjonalny do okoliczności, jeżeli warunki powołania tymczasowego administratora są nadal spełnione. Właściwy organ jest odpowiedzialny za ustalenie, czy spełnione są te warunki i za przedstawienie akcjonariuszom uzasadnienia przedłużenia sprawowania funkcji tymczasowego administratora.”;

- 15) w art. 30 wprowadza się następujące zmiany:

- a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Koordynacja środków wczesnej interwencji w odniesieniu do grup”;

- b) ust. 1–4 otrzymują brzmienie:

„1. Jeżeli warunki zastosowania środków wczesnej interwencji na podstawie art. 27 są spełnione w odniesieniu do unijnej jednostki dominującej, organ sprawujący nadzór skonsolidowany, przed podjęciem decyzji o zastosowaniu środka wczesnej interwencji, powiadamia EUNB i konsultuje się z pozostałymi właściwymi organami działającymi w ramach kolegium organów nadzoru.

2. Po powiadomieniu i konsultacjach, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, organ sprawujący nadzór skonsolidowany podejmuje decyzję, czy zastosować środki wczesnej interwencji na podstawie art. 27 w odniesieniu do danej unijnej jednostki dominującej, biorąc pod uwagę wpływ tych środków na podmioty powiązane w innych państwach członkowskich. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany powiadamia o decyzji EUNB i pozostałe właściwe organy w ramach kolegium organów nadzoru.

3. Jeżeli warunki zastosowania środków wczesnej interwencji na podstawie art. 27 są spełnione w odniesieniu do jednostki zależnej unijnej jednostki dominującej, właściwy organ odpowiedzialny za nadzór na zasadzie indywidualnej, który zamierza podjąć jeden ze środków zgodnie z tym artykułem, powiadamia EUNB i konsultuje się z organem sprawującym nadzór skonsolidowany.

Po otrzymaniu powiadomienia organ sprawujący nadzór skonsolidowany może ocenić prawdopodobny wpływ, jaki zastosowanie środków wczesnej interwencji na podstawie art. 27 do instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), może mieć na grupę lub podmioty powiązane w innych państwach członkowskich. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany przekazuje właściwemu organowi wyniki tej oceny w terminie trzech dni.

Po takim powiadomieniu i konsultacjach właściwy organ podejmuje decyzję, czy zastosować środek wczesnej interwencji. W decyzji należy uwzględnić ewentualną ocenę organu sprawującego nadzór skonsolidowany. Właściwy organ powiadamia o decyzji EUNB, organ sprawujący nadzór skonsolidowany oraz pozostałe właściwe organy w ramach kolegium organów nadzoru.

4. Jeżeli więcej niż jeden właściwy organ zamierza zastosować środek wczesnej interwencji na podstawie art. 27 do więcej niż jednej instytucji lub więcej niż jednego podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), w tej samej grupie, organ sprawujący nadzór skonsolidowany i pozostałe odpowiednie właściwe organy oceniają, czy bardziej stosowne jest powołanie tego samego tymczasowego administratora dla wszystkich odnośnych podmiotów czy skoordynowanie stosowania pozostałych środków wczesnej interwencji do więcej niż jednej instytucji lub więcej niż jednego podmiotu w celu ułatwienia wprowadzenia rozwiązań przywracających sytuację finansową odnośnej instytucji lub odnośnego podmiotu. Ocena ma formę wspólnej decyzji organu sprawującego nadzór skonsolidowany i pozostałych odpowiednich właściwych organów. Wspólna decyzja jest podejmowana w terminie pięciu dni od dnia powiadomienia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Wspólna decyzja jest wydawana w postaci dokumentu zawierającego decyzję z pełnym uzasadnieniem, który organ sprawujący nadzór skonsolidowany przekazuje unijnej jednostce dominującej.

EUNB może na wniosek właściwego organu udzielić wsparcia właściwym organom w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 31 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji w terminie pięciu dni organ sprawujący nadzór skonsolidowany i właściwe organy jednostek zależnych mogą podjąć indywidualne decyzje w sprawie powołania tymczasowego administratora dla instytucji lub podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), za które odpowiadają, oraz w sprawie zastosowania pozostałych środków wczesnej interwencji.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. EUNB może na wniosek któregośkolwiek właściwego organu udzielić wsparcia właściwym organom, które zamierzają zastosować co najmniej jeden ze środków, o których mowa w art. 27 ust. 2 lit. a) niniejszej dyrektywy w odniesieniu do pkt 4, 10, 11 i 19 sekcji A załącznika do niniejszej dyrektywy, w art. 27 ust. 2 lit. c) niniejszej dyrektywy lub w art. 27 ust. 2 lit. d) niniejszej dyrektywy, w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

16) w tytule III dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 30a

Przygotowanie do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy niezwłocznie powiadamiały organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o:

a) środkach, o których mowa w art. 104 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE lub art. 39 ust. 2 dyrektywy (UE) 2019/2034, które podejmują lub do których podjęcia zobowiązują instytucję lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy;

b) tym, że w wyniku działań nadzorczych stwierdzono, że warunki określone w art. 27 ust. 1 są spełnione w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), niezależnie od zastosowania środka wczesnej interwencji;

c) zastosowaniu środków wczesnej interwencji, o których mowa w art. 27.

Właściwe organy uważnie monitorują, w ścisłej współpracy z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, sytuację instytucji lub podmiotu oraz przestrzeganie przez nie środków, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), które mają na celu przeciwdziałanie pogorszeniu sytuacji tej instytucji lub tego podmiotu, oraz środków wczesnej interwencji, o których mowa w akapicie pierwszym lit. c).

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy jak najszybciej powiadomiły organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli uznają, że istnieje istotne ryzyko, że w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), zajdzie co najmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 32 ust. 4. Powiadomienie to zawiera:

a) uzasadnienie powiadomienia;

b) przegląd rozważanych środków, które mogłyby w rozsądnym terminie zapobiec upadłości danej instytucji lub danego podmiotu, ich oczekiwany wpływ na instytucję lub podmiot w odniesieniu do okoliczności, o których mowa w art. 32 ust. 4, oraz oczekiwany termin wdrożenia tych środków.

Po otrzymaniu powiadomienia, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oceniają, w ścisłej współpracy z właściwymi organami, co stanowi rozsądny termin do celów oceny dotyczącej warunku, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. b), z uwzględnieniem tempa pogarszania się sytuacji instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), potrzeby skutecznego wdrożenia strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wszelkich innych kwestii istotnych dla danej sprawy. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą w dowolnym momencie ponownie ocenić termin i dostosować go do okoliczności danej sprawy. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jak najszybciej powiadamiają właściwe organy o ocenie lub ponownej ocenie.

Po otrzymaniu powiadomienia, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w ścisłej współpracy, monitorują sytuację instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), wdrażanie odpowiednich środków w przewidywanym terminie oraz wszelkie inne istotne zmiany. W tym celu właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odbywają regularne spotkania, których częstotliwość określają organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, z uwzględnieniem okoliczności danej sprawy. Właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezwłocznie przekazują sobie wszelkie istotne informacje.

3. Właściwe organy przekazują organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszystkie informacje żądane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są niezbędne do realizacji któregośkolwiek z następujących działań:

- a) aktualizacji planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz przygotowania do ewentualnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d);
- b) dokonania wyceny, o której mowa w art. 36.

Jeżeli właściwe organy nie dysponują jeszcze takimi informacjami, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy współpracują i koordynują swoje działania w celu uzyskania tych informacji. W tym celu właściwe organy oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są uprawnione do zażądania od instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), przekazania takich informacji, w tym w drodze kontroli na miejscu, oraz do przekazywania sobie tych informacji.

4. Uprawnienia organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmują uprawnienie do oferowania na sprzedaż potencjalnym nabywcom instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), czynienia przygotowań do takiego oferowania na sprzedaż lub do zobowiązania instytucji lub podmiotu do wykonania tych czynności w następujących celach:

- a) przygotowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej instytucji lub danego podmiotu, z zastrzeżeniem kryteriów określonych w art. 39 ust. 2 i wymogów dotyczących poufności określonych w art. 84 i 84b;
- b) przeprowadzenia przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oceny dotyczącej warunku, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. b).

Jeżeli – wykonując uprawnienie, o którym mowa w akapicie pierwszym – organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmie decyzję o bezpośrednim oferowaniu na sprzedaż instytucji lub podmiotu potencjalnym nabywcom, należyte uwzględnia okoliczności sprawy, w szczególności wszelkie środki zapobiegawcze, które mogą zostać podjęte przez system gwarancji depozytów, lub wszelkie środki, które mogą zostać podjęte przez instytucjonalny system ochrony, oraz potencjalny wpływ wykonania tego uprawnienia na ogólną sytuację instytucji lub podmiotu.

5. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są uprawnione do zażądania od instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), wprowadzenia niezbędnych rozwiązań, w tym platformy cyfrowej, służących do wymiany informacji z potencjalnymi nabywcami lub z doradcami i rzeczoznawcami zaangażowanymi przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonuje to uprawnienie, zastosowanie ma art. 84 ust. 1 lit. e) i f).

6. Uprzednie powiadomienie przez właściwy organ zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy niniejszego artykułu nie jest warunkiem koniecznym do tego, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły przygotować się do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub wykonać uprawnienia, o których mowa w ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu.

7. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezwłocznie informują właściwe organy o wszelkich działaniach podjętych na podstawie ust. 3, 4 i 5.

8. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ściśle ze sobą współpracowały w następujących przypadkach:

- a) przy rozważaniu podjęcia środków, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) niniejszego artykułu, mających na celu przeciwdziałanie pogarszaniu się sytuacji instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), oraz środków, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. c) niniejszego artykułu;
- b) przy rozważaniu podjęcia działań, o których mowa w ust. 3, 4 i 5;

c) podczas wdrażania działań, o których mowa w lit. a) i b) niniejszego akapitu.

Właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewniają, aby te środki i działania były spójne, skoordynowane i skuteczne.”;

17) art. 31 ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) ochrona środków publicznych przez ograniczenie do minimum korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, w szczególności gdy jest ono udzielane z budżetu państwa członkowskiego;”;

18) w art. 32 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęły działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w stosunku do instytucji, jeżeli organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzą, po otrzymaniu powiadomienia zgodnie z ust. 2 lub z własnej inicjatywy, oraz z uwzględnieniem potrzeby skutecznego wdrożenia strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) instytucja jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością;

b) biorąc pod uwagę ograniczenia czasowe oraz inne istotne okoliczności, nie istnieją żadne racjonalne przesłanki, aby stwierdzić, że alternatywne środki sektora prywatnego, w tym środki w ramach instytucjonalnego systemu ochrony, środki zapobiegawcze, o których mowa w art. 11 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE, działania nadzorcze, środki wczesnej interwencji lub umorzenie lub konwersja odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 59 ust. 2 niniejszej dyrektywy, podjęte w odniesieniu do danej instytucji, zapobiegłyby w rozsądnym terminie upadłości tej instytucji;

c) działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w interesie publicznym zgodnie z ust. 5.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ dokonał oceny spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1 lit. a), po konsultacjach z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Państwa członkowskie mogą postanowić, że oprócz właściwego organu również organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, po konsultacjach z właściwym organem, może dokonać oceny spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1 lit. a), jeżeli organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dysponują zgodnie z prawem krajowym niezbędnymi narzędziami umożliwiającymi dokonanie takiej oceny, w tym w szczególności odpowiednim dostępem do istotnych informacji. W takim przypadku państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ niezwłocznie – przed uzyskaniem od organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informacji o zamiarze dokonania takiej oceny lub po uzyskaniu takiej informacji – przekazał organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszelkie istotne informacje, jakich organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informacji zażąda w celu przeprowadzenia oceny.

Oceny spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1 lit. b), dokonuje organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ścisłej współpracy z właściwym organem. Właściwy organ niezwłocznie przekazuje organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszelkie istotne informacje, jakich organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zażąda w celu przeprowadzenia oceny. Właściwy organ może również poinformować organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że uważa warunek określony w ust. 1 lit. b) za spełniony.

Przy dokonywaniu oceny spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), właściwy organ lub organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zwracają się do systemu gwarancji depozytów lub, w stosownych przypadkach, instytucjonalnego systemu ochrony, którego instytucja jest członkiem, o najnowsze dostępne informacje, które byłyby istotne do celów takiej oceny, w tym o informacje na temat tego, czy system gwarancji depozytów lub instytucjonalny system ochrony mogą zapobiec upadłości.”;

b) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) wymagane jest nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe, z wyjątkiem przypadku, gdy jest ono udzielane w jednej z form, o których mowa w art. 32c.”;

(ii) uchyla się akapity od drugiego do piątego;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. c) działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie jest konieczne w interesie publicznym, jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że żaden z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie byłby zagrożony w przypadku likwidacji instytucji w ramach standardowego postępowania upadłościowego.

Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że co najmniej jeden z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji byłby zagrożony w przypadku likwidacji instytucji w ramach standardowego postępowania upadłościowego, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdza, że działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w interesie publicznym, gdy działanie to jest niezbędne do osiągnięcia co najmniej jednego z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i jest proporcjonalne do tych celów oraz gdy likwidacja instytucji w ramach standardowego postępowania upadłościowego nie pozwoliłaby na skuteczniejsze osiągnięcie zagrożonych celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Państwa członkowskie zapewniają, aby przy przeprowadzaniu oceny, o której mowa w akapicie pierwszym, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, na podstawie informacji dostępnych mu w momencie dokonywania tej oceny, uwzględnił i porównał wszelkie formy nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, co do których można racjonalnie oczekiwać, że zostaną udzielone instytucji, zarówno w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i w przypadku likwidacji zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.

Państwa członkowskie zapewniają, aby przy przeprowadzaniu oceny, o której mowa w akapicie drugim, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji brał pod uwagę koszty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i koszty standardowego postępowania upadłościowego oraz dążył do zminimalizowania i uniknięcia utraty wartości, chyba że jest to konieczne do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;

19) art. 32a i 32b otrzymują brzmienie:

„Artykuł 32a

Warunki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do organu centralnego i instytucji kredytowych lub instytucji finansowych trwale powiązanych z organem centralnym

Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły podejmować działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do organu centralnego i wszystkich instytucji kredytowych lub instytucji finansowych trwale powiązanych z tym organem centralnym, które są częścią tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli organ centralny i wszystkie instytucje kredytowe lub instytucje finansowe trwale powiązane z tym organem centralnym lub grupa restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, do której należą, spełniają jako całość warunki określone w art. 32 ust. 1.

Artykuł 32b

Postępowanie w odniesieniu do instytucji i podmiotów nieobjętych działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), spełniają warunki określone w art. 32 ust. 1 lit. a) i b), ale nie spełniają warunku określonego w art. 32 ust. 1 lit. c), właściwy organ lub organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji występowały z wnioskiem o wszczęcie odpowiedniej procedury administracyjnej lub sądowej, w tym – o ile jest dostępna – dobrowolnej procedury, mającej na celu uporządkowaną likwidację instytucji lub podmiotu zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), które są likwidowane w sposób uporządkowany zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym w okolicznościach, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w tym w ramach dobrowolnej procedury likwidacyjnej, opuściły rynek lub zakończyły działalność bankową w rozsądnym terminie.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), spełniają warunki określone w art. 32 ust. 1 lit. a) i b), ale nie spełniają warunku określonego w art. 32 ust. 1 lit. c), stwierdzenie to stanowiło dla właściwego organu wystarczający warunek umożliwiający cofnięcie zezwolenia udzielonego tej instytucji lub temu podmiotowi.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby cofnięcie zezwolenia udzielonego instytucji lub podmiotowi, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), stanowiło wystarczając warunek umożliwiający odpowiedniemu krajowemu organowi administracyjnemu lub sądowemu bezzwłoczne wszczęcie procedury mającej na celu uporządkowaną likwidację instytucji lub podmiotu zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.”;

20) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 32c

Nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe wykraczające poza działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogło zostać udzielone instytucji lub podmiotowi, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), na zasadzie wyjątku, pod warunkiem że nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe spełnia warunki i wymogi ustanowione w unijnych ramach pomocy państwa, wyłącznie w następujących przypadkach:

a) jeżeli, w celu zaradzenia poważnym zakłóceniom w gospodarce państwa członkowskiego o charakterze wyjątkowym lub systemowym i w celu utrzymania stabilności finansowej, nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje dowolną z następujących form:

(i) gwarancji rządowej w celu zabezpieczenia instrumentów wsparcia płynności udostępnionych przez banki centralne na warunkach określonych przez banki centralne;

(ii) gwarancji rządowej dotyczącej nowo wyemitowanych zobowiązań;

(iii) nabycia instrumentów funduszy własnych innych niż instrumenty w kapitale podstawowym Tier I lub innych instrumentów kapitałowych lub wykorzystania środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości, po cenach, o czasie trwania i na innych warunkach, które nie przyznają niezasadnej korzyści danej instytucji lub danemu podmiotowi, jeżeli w momencie udzielenia publicznego wsparcia nie zachodzą żadne z okoliczności, o których mowa w art. 32 ust. 4 lit. a), b) lub c) lub w art. 59 ust. 3;

b) jeżeli nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje formę interwencji systemu gwarancji depozytów, o której mowa w art. 11 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE;

c) jeżeli nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje formę interwencji systemu gwarancji depozytów, o której mowa w art. 11 ust. 5 dyrektywy 2014/49/UE;

d) jeżeli nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje formę pomocy państwa udzielonej instytucji lub podmiotowi, o których mowa w art. 32b niniejszej dyrektywy, innej niż wsparcie udzielone przez system gwarancji depozytów zgodnie z art. 11 ust. 5 dyrektywy 2014/49/UE.

2. Środki wsparcia, o których mowa w ust. 1 lit. a):

a) są przeznaczone wyłącznie dla instytucji lub podmiotów wypłacalnych, co zostało potwierdzone przez właściwy organ;

- b) mają charakter ostrożnościowy i tymczasowy oraz wynikają z wcześniej określonej strategii odejścia od środków wsparcia, zatwierdzonej przez właściwy organ, w której jasno określono datę zakończenia, datę sprzedaży lub harmonogram spłaty w odniesieniu do każdego z tych środków;
- c) są proporcjonalne do celów zaradzenia skutkom poważnego zakłócenia w gospodarce państwa członkowskiego o charakterze wyjątkowym lub systemowym i do celów zachowania stabilności finansowej; oraz
- d) nie mogą być wykorzystywane do kompensowania strat, które instytucja lub podmiot poniosły lub prawdopodobnie poniosą w ciągu co najmniej kolejnych 12 miesięcy.

Wcześniej określonej strategii, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b) niniejszego ustępu, nie ujawnia się do czasu odejścia od środków wsparcia przez instytucję lub podmiot lub do czasu zakończenia oceny, o której mowa w ust. 6 akapit drugi niniejszego artykułu, z zastrzeżeniem obowiązków ujawnienia informacji bez możliwości opóźnienia, o których mowa w art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014.

3. Do celów ust. 2 akapit pierwszy lit. a) niniejszego artykułu, w przypadku gdy nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przybiera formę środków wsparcia, o których mowa w ust. 1 lit. a) pkt (ii) i (iii) niniejszego artykułu, instytucję lub podmiot uznaje się za wypłacalne, gdy właściwy organ stwierdził, że nie doszło do naruszenia – ani nie jest prawdopodobne na podstawie aktualnych oczekiwań, że w ciągu kolejnych 12 miesięcy dojdzie do naruszenia – któregośkolwiek z wymogów, o których mowa w art. 92 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, art. 104a dyrektywy 2013/36/UE, art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033, art. 40 dyrektywy (UE) 2019/2034 lub odpowiednich mających zastosowanie wymogów na podstawie prawa Unii lub prawa krajowego.

Oceniając, czy doszło do naruszenia wymogów, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, właściwy organ pomija wszelkie naruszenia, którym skutecznie zaradzono do czasu przeprowadzenia oceny. W przypadku gdy właściwy organ stwierdzi, że w ciągu kolejnych 12 miesięcy prawdopodobnie dojdzie do naruszenia wymogów, o których mowa w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE lub art. 40 dyrektywy (UE) 2019/2034, może w drodze wyjątku uznać instytucję lub podmiot za wypłacalne, jeżeli ustali, że naruszenie będzie miało charakter krótkoterminowy oraz że do momentu przeprowadzenia oceny instytucja lub podmiot zaplanowały skuteczne środki naprawcze, aby zaradzić temu naruszeniu, które zostały ocenione przez właściwy organ jako wiarygodne.

4. Do celów ust. 2 akapit pierwszy lit. d) odpowiedni właściwy organ określa ilościowo straty, które instytucja lub podmiot poniosły lub prawdopodobnie poniosą. To określenie ilościowe opiera się na ocenach jakości aktywów przeprowadzonych przez EBC, EUNB lub organy krajowe lub, w stosownych przypadkach, na kontrolach na miejscu przeprowadzonych przez właściwy organ. Jeżeli nie jest możliwe przeprowadzenia takich ocen lub kontroli w rozsądnym terminie, właściwy organ może oprzeć swoje określenie ilościowe na bilansie instytucji lub podmiotu, pod warunkiem że bilans ten jest zgodny z mającymi zastosowanie regułami i standardami rachunkowości, którą to zgodność potwierdził niezależny audytor zewnętrzny. Określenia ilościowego dokonuje się jak najbliżej terminu przyznania środków wsparcia i z wykorzystaniem najbardziej aktualnych informacji dostępnych właściwemu organowi.

5. Środki wsparcia, o których mowa w ust. 1 lit. a) pkt (iii), muszą zostać ograniczone do środków ocenionych przez właściwy organ jako niezbędne, aby utrzymać wypłacalność instytucji lub podmiotu w drodze przeciwdziałania niedoborom kapitału określonym w niekorzystnym scenariuszu w ramach testów warunków skrajnych na poziomie krajowym, unijnym lub na poziomie jednolitego mechanizmu nadzorczego lub w ramach równoważnych działań przeprowadzonych przez EBC, EUNB lub organy krajowe, stosownie do przypadku, i potwierdzonych przez właściwy organ.

W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. a) pkt (iii) niniejszego artykułu zezwala się w drodze wyjątku na nabycie instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, w przypadku gdy charakter zidentyfikowanych niedoborów jest taki, że nabycie dowolnych innych instrumentów funduszy własnych lub innych instrumentów kapitałowych nie umożliwiłoby danej instytucji lub danemu podmiotowi zaradzenia ich niedoborom kapitału określonym w niekorzystnym scenariuszu w ramach odpowiedniego testu warunków skrajnych lub równoważnego działania. Kwota nabytych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I nie może przekraczać 2 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko danej instytucji lub danego podmiotu obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

W wyjątkowych okolicznościach właściwy organ może zezwolić na przekroczenie limitu 2 %, jeżeli wykáže, że jest to konieczne i odpowiednie do wdrożenia środków wsparcia, z uwzględnieniem szczególnych okoliczności danej sprawy. Kwota, o którą przekroczono limit, nie może stwarzać żadnego ryzyka dla podejmowanej we właściwym czasie i wiarygodnej realizacji wcześniej określonej strategii odejścia od środków wsparcia. Właściwy organ przedstawia Komisji analizę uzasadniającą jego zezwolenie na przekroczenie limitu 2 % do celów wszelkich ewentualnych ocen pomocy państwa.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy którykolwiek ze środków wsparcia, o których mowa w ust. 1 lit. a), nie został wykupiony, spłacony lub w inny sposób wycofywany zgodnie z warunkami strategii odejścia od środka wsparcia ustanowionej w momencie przyznawania takiego środka, właściwy organ zwracał się do instytucji lub podmiotu o przedłożenie jednorazowego planu działań naprawczych. W planie działań naprawczych opisane są kroki, które należy podjąć w celu odejścia od środka wsparcia w ciągu dwóch lat i zapewnienia długoterminowej rentowności instytucji lub podmiotu. Plan działań naprawczych nie może ograniczać uprawnień odpowiednich organów do oceny lub ustalenia w dowolnym momencie, czy instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością.

W przypadku gdy właściwy organ nie jest przekonany, że plan działań naprawczych jest wiarygodny lub wykonalny, lub w przypadku gdy instytucja lub podmiot nie stosują się do planu działań naprawczych, odpowiednie organy oceniają, czy instytucja lub podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością.

7. Do dnia 11 maja 2027 r. EUNB wyda wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w sprawie rodzaju testów lub działań, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, które mogą prowadzić do przyznania środków wsparcia, o których mowa w ust. 1 lit. a) pkt (iii) niniejszego artykułu.”;

21) art. 33 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmowały działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) lub d), z uwzględnieniem potrzeby skutecznego wdrożenia strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w przypadku gdy podmiot ten spełnia warunki określone w art. 32 ust. 1.

Do celów podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje się, że podmiot jest na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, jeżeli zachodzi którakolwiek z następujących okoliczności:

a) podmiot spełnia co najmniej jeden z warunków określonych w art. 32 ust. 4 lit. b), c) lub d);

b) podmiot narusza w istotny sposób mające zastosowanie wymogi określone w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 lub w dyrektywie 2013/36/UE lub istnieją obiektywne przesłanki, z których wynika, że w najbliższej przyszłości podmiot ten naruszy w istotny sposób te wymogi.”;

22) w art. 33a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 8 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezwłocznie powiadamiały instytucję lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), oraz organy, o których mowa w art. 83 ust. 2 lit. a)–h), o wykonywaniu uprawnień, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, po ustaleniu, że dana instytucja lub dany podmiot są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. a) oraz przed podjęciem decyzji dotyczącej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;

b) w ust. 9 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Niezależnie od akapitu pierwszego niniejszego ustępu państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy uprawnienia, o których mowa w tym akapicie, są wykonywane w odniesieniu do kwalifikujących się depozytów, a depozytów tych nie uznaje się za niedostępne do celów dyrektywy 2014/49/UE, deponenci mieli dostęp do odpowiedniej kwoty dziennej z tych depozytów.”;

23) w art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły powołać co najmniej jednego zarządcę nadzwyczajnego, który zastąpi organ zarządzający instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub instytucji pomostowej lub będzie współpracował z takim organem lub taką instytucją. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podają do wiadomości publicznej informację o powołaniu zarządcy nadzwyczajnego. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewniają, aby zarządca nadzwyczajny posiadał kwalifikacje, umiejętności i wiedzę niezbędne do wykonywania powierzonych mu funkcji.

Do powoływania zarządców nadzwyczajnych nie ma zastosowania art. 91 dyrektywy 2013/36/UE.

2. Zarządca nadzwyczajny posiada wszystkie uprawnienia akcjonariuszy i organu zarządzającego instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub instytucji pomostowej. Zarządca nadzwyczajny może jednak wykonywać takie uprawnienia wyłącznie pod kontrolą organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie nakładają wymóg, by zarządca nadzwyczajny sporządzał – w regularnych odstępach czasu ustalonych przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz na początku i na końcu okresu sprawowania funkcji – sprawozdania dla powołującego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczące sytuacji gospodarczej i finansowej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub instytucji pomostowej oraz działań przeprowadzonych w ramach sprawowanej funkcji.”;

24) w art. 36 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7a. Jeżeli jest to konieczne do celów podejmowania decyzji, o których mowa w ust. 4 lit. c) i d), rzeczoznawca uzupełnia informacje, o których mowa w ust. 6 lit. c), o oszacowanie wartości aktywów pozabilansowych i wartości zobowiązań, które mogłyby powstać w przyszłości w wyniku niepewnego zdarzenia, i zobowiązań, których wysokość lub moment powstania są niepewne.”;

25) w art. 37 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w ust. 3 lit. a) lub b) niniejszego artykułu – niezależnie od innych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w połączeniu z nimi – do przeniesienia jedynie części aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, wszelkie części podmiotu pozostałe po przeniesieniu aktywów, praw lub zobowiązań i zastosowaniu innych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w stosownych przypadkach, zostają zlikwidowane w uporządkowany sposób zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym. Taką likwidację należy przeprowadzić w rozsądnym terminie, z uwzględnieniem ewentualnej potrzeby świadczenia przez tą pozostałą część podmiotu usług lub zapewniania wsparcia zgodnie z art. 65, w celu umożliwienia nabywcy kontynuowania działalności lub świadczenia usług nabytych w wyniku tego przeniesienia, oraz wszelkich innych powodów wskazujących na to, że dalsze istnienie pozostałej części podmiotu jest konieczne do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub zgodności z zasadami, o których mowa w art. 34.

Akapit pierwszy niniejszego ustępu nie ma zastosowania, jeżeli instrument umorzenia lub konwersji długu jest stosowany wobec instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją do celów art. 43 ust. 2 lit. a) w połączeniu z innymi instrumentami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

W przypadkach, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, jeżeli działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spowodowałoby poniesienie strat przez wierzycieli lub konwersję ich roszczeń, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może postanowić o niewykonaniu uprawnienia do umorzenia i konwersji instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 59, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, jeżeli instrumenty te mają pozostać w pozostałej części podmiotu, a zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w ust. 3 lit. a) lub b) niniejszego artykułu, wraz z likwidacją pozostałej części podmiotu, zapewniłoby – na podstawie wyceny, o której mowa w art. 36 – poniesienie przez nich straty przed wszelkimi pozostałymi wierzycielami instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„11. EUNB monitoruje działania i przygotowania organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie na temat aktualnego stanu istniejących praktyk i ewentualnych rozbieżności między państwami członkowskimi do dnia 11 maja 2028 r.

Sprawozdanie, o którym mowa w akapicie pierwszym, obejmuje co najmniej następujące elementy:

- a) wprowadzone rozwiązania w celu wdrożenia instrumentu umorzenia lub konwersji długu i stopień zaangażowania w infrastruktury rynku finansowego i, w stosownych przypadkach, we współpracy z organami państw trzecich;
- b) wprowadzone rozwiązania w celu uruchomienia innych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- c) stopień przejrzystości w stosunku do odpowiednich zainteresowanych stron dotyczący rozwiązań, o których mowa w lit. a) i b).”;

26) w art. 40 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Aby nadać skuteczność instrumentowi instytucji pomostowej i ze względu na potrzebę realizacji któregośkolwiek z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały uprawnienie do przenoszenia na rzecz instytucji pomostowej wszystkich następujących elementów:”;

b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Bez uszczerbku dla akapitu drugiego, jeżeli zastosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu umożliwia całkowite zapewnienie kapitału instytucji pomostowej w drodze konwersji zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji na akcje lub inne rodzaje instrumentów kapitałowych, można odstąpić od wymogu, zgodnie z którym instytucja pomostowa jest w całości lub w części własnością co najmniej jednego organu publicznego, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a).”;

27) art. 42 ust. 5 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) takie przeniesienie jest konieczne, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, instytucji pomostowej lub samego podmiotu zarządzającego aktywami; lub”;

28) w art. 44 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przekazać wkład, o którym mowa w ust. 4, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) wkład w celu pokrycia strat i dokapitalizowania równy kwocie nie niższej niż 8 % całkowitych zobowiązań, w tym funduszy własnych, instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, oszacowany zgodnie z wyceną przewidzianą w art. 36, został dokonany przez akcjonariuszy i posiadaczy innych instrumentów właścicielskich, posiadaczy odpowiednich instrumentów kapitałowych i innych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji poprzez obniżenie, umorzenie lub konwersję na podstawie art. 48 ust. 1 i art. 60 ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, za pośrednictwem systemu gwarancji depozytów na podstawie art. 109;
- b) wkład z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oszacowany zgodnie z wyceną przewidzianą w art. 36, nie przekracza 5 % całkowitych zobowiązań, w tym funduszy własnych, danej instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.”;

b) ust. 7 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W wyjątkowych okolicznościach organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może ubiegać się o dalsze finansowanie z alternatywnych źródeł finansowania po tym, jak:

- a) mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wniósł wkład zgodnie z ust. 4 i osiągnięto pułap 5 %, o którym mowa w ust. 5 lit. b); oraz
- b) wszystkie zobowiązania mogące podlegać umorzeniu lub konwersji, inne niż kwalifikujące się depozyty, mające niższy stopień uprzywilejowania niż depozyty, o których mowa w art. 108 ust. 1 akapit pierwszy lit. b), i niewyłączone z umorzenia lub konwersji długu na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu zostały w całości poddane umorzeniu lub konwersji.”;

29) w art. 44a dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8. Do dnia 11 listopada 2027 r. EUNB, w koordynacji z ESMA, przedstawi Komisji sprawozdanie na temat stosowania niniejszego artykułu. Sprawozdanie to zawiera porównanie środków przyjętych przez państwa członkowskie w celu zapewnienia zgodności z niniejszym artykułem, analizę ich skuteczności w zakresie ochrony klientów indywidualnych i ocenę ich wpływu na operacje transgraniczne. Na podstawie tego sprawozdania Komisja może przedstawić wniosek ustawodawczy w sprawie zmiany niniejszej dyrektywy.”;

30) art. 45 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), stale spełniały wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, gdy jest to wymagane oraz zgodnie z ustaleniami organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z niniejszym artykułem i art. 45a–45i.”;

31) w art. 45b wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji włączają depozyty do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych wyłącznie w przypadku, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zezwolił na takie włączenie zgodnie z ust. 1b i gdy depozyty te spełniają wszystkie następujące warunki:

- a) depozyty spełniają wszystkie warunki określone w ust. 1 akapit pierwszy;
- b) depozyty nie znajdują się w posiadaniu osób fizycznych, mikroprzedsiębiorstw ani małych i średnich przedsiębiorstw;
- c) depozyty są depozytami terminowymi z pierwotnym terminem wymagalności wynoszącym co najmniej jeden rok i nie dają właścicielowi prawa do wcześniejszej wypłaty, nawet w przypadkach gdy wcześniejsza wypłata jest uzależniona od zapłacenia kary;
- d) odpowiednie dokumenty umowne wyraźnie odnoszą się do:
  - (i) zamiaru podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, by włączyć depozyty do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych;
  - (ii) wyłączenia depozytów z wypłat przez system gwarancji depozytów zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. l) dyrektywy 2014/49/UE.

1b. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zezwolić podmiotowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na całkowite lub częściowe włączenie depozytów do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, jeżeli jest przekonany, że spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oczekuje, że depozyty te nie zostałyby całkowicie lub częściowo wyłączone z umorzenia lub konwersji na podstawie art. 44 ust. 3 ani nie zostałyby przeniesione na odbiorcę w całości w ramach częściowego przeniesienia;
- b) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdził, że włączenie nie stanowi lub prawdopodobnie nie będzie stanowiło istotnej przeszkody w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności ze względu na wpływ na wykonalność wykorzystania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sposób pozwalający na osiągnięcie celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji cofa zezwolenie, jeżeli stwierdzi, że jeden z warunków, o których mowa w akapicie pierwszym, nie jest już spełniony. W takim przypadku podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zaprzestaje uwzględniania depozytów w kwocie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.”;

- b) w ust. 4, 5 i 7 wyrażenie „globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym” zastępuje się wyrażeniem „podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym”;
- c) w ust. 8 wprowadza się następujące zmiany:
  - (i) w akapicie pierwszym wyrażenie „globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym” zastępuje się wyrażeniem „podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym”;
  - (ii) w akapicie drugim lit. c) wyrażenie „globalną instytucją o znaczeniu systemowym” zastępuje się wyrażeniem „podmiotem będącym globalną instytucją o znaczeniu systemowym”;
  - (iii) w akapicie czwartym wyrażenie „globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym” zastępuje się wyrażeniem „podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym”;
- d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„10. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zezwolić podmiotowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na spełnienie wymogów, o których mowa w ust. 4, 5 i 7, przy użyciu funduszy własnych lub zobowiązań, o których mowa w ust. 1 i 3, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) w odniesieniu do podmiotów, które są podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym lub podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podlegającymi art. 45c ust. 5 lub 6, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie obniżył wymogu, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, zgodnie z akapitem pierwszym tego ustępu;
- b) zobowiązania, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, które nie spełniają warunku, o którym mowa w art. 72b ust. 2 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, spełniają warunki określone w art. 72b ust. 4 lit. b)–e) tego rozporządzenia.”;

32) w art. 45c wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 2a akapit drugi lit. b) otrzymuje brzmienie:
  - „b) zobowiązań spełniających kryteria kwalifikowalności, o których mowa w art. 72a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, z wyjątkiem art. 72b ust. 2 lit. b) i d) tego rozporządzenia, oraz, w stosownych przypadkach, w art. 45b ust. 1a niniejszej dyrektywy”;
- b) w ust. 3 akapit ósmy wyrazy „krytycznych funkcji gospodarczych” zastępuje się wyrazami „funkcji krytycznych”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających metodę, która ma być stosowana przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do szacowania wymogu, o którym mowa w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora, do celów określenia wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1 niniejszej dyrektywy, i wykonywania uprawnień, o których mowa w art. 16a niniejszej dyrektywy, w odniesieniu do następujących podmiotów:

- a) podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie skonsolidowanej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w przypadku gdy grupa restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie podlega tym wymogom na podstawie dyrektywy 2013/36/UE;
- b) podmiotów, które same nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w przypadku gdy podmiot nie podlega tym wymogom na podstawie dyrektywy 2013/36/UE na takiej samej zasadzie, na jakiej podlega wymogom, o których mowa w art. 45f niniejszej dyrektywy.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 11 maja 2027 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6a. W przypadku podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będących częścią grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, której całkowita wartość aktywów przekracza 30 mld EUR, i których preferowana strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje przede wszystkim zastosowanie instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej oraz opuszczenie rynku, poziom wymogu, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, musi być co najmniej równy:

- a) 15 %, gdy obliczenia dokonuje się zgodnie z art. 45 ust. 2 lit. a); oraz
- b) 4,5 %, gdy obliczenia dokonuje się zgodnie z art. 45 ust. 2 lit. b).

Akapit pierwszy niniejszego ustępu nie ma zastosowania do podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których preferowana strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje zastosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu do celów art. 43 ust. 2 lit. a), niezależnie od innych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w połączeniu z nimi.”;

e) w ust. 7 akapit ósmy wyrazy „krytycznych funkcji gospodarczych” zastępuje się wyrazami „funkcji krytycznych”;

33) w art. 45d ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1, dotyczący podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który jest podmiotem będącym globalną instytucją o znaczeniu systemowym, składa się z następujących elementów.”;

34) w art. 45f wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego i drugiego niniejszego ustępu unijne jednostki dominujące, które same nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lecz są jednostkami zależnymi podmiotów z państw trzecich, muszą spełniać wymogi określone w art. 45c i 45d na zasadzie skonsolidowanej.”;

(ii) akapit piąty otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do grup restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 83b lit. b), instytucje kredytowe lub instytucje finansowe, które są trwale powiązane z organem centralnym, ale same nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organ centralny, który sam nie jest podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz wszelkie podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które nie podlegają wymogowi na mocy art. 45e ust. 3, zapewniają zgodność z art. 45c ust. 7 na zasadzie indywidualnej.”;

b) ust. 2 lit. a) pkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) które spełniają kryteria kwalifikowalności, o których mowa w art. 72a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, z wyjątkiem art. 72b ust. 2 lit. b), c), k), l) i m) oraz ust. 3, 4 i 5 tego rozporządzenia, oraz, w stosownych przypadkach, w art. 45b ust. 1a niniejszej dyrektywy;”;

35) art. 45g otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 45g

Zwolnienie dla organu centralnego lub dla instytucji kredytowych lub instytucji finansowych trwale powiązanych z organem centralnym

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może częściowo lub w pełni odstąpić od stosowania art. 45f w odniesieniu do organu centralnego lub instytucji kredytowej lub instytucji finansowej trwale powiązanych z organem centralnym, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) instytucja kredytowa lub instytucja finansowa oraz organ centralny podlegają nadzorowi sprawowanemu przez ten sam właściwy organ, mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim i są częścią tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) zobowiązania organu centralnego i jego instytucji kredytowych lub instytucji finansowych trwale powiązanych są zobowiązaniami solidarnymi lub zobowiązania instytucji kredytowych lub instytucji finansowych trwale z nim powiązanych są całkowicie gwarantowane przez organ centralny;
- c) minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, a także wypłacalność i płynność organu centralnego oraz wszystkich instytucji kredytowych lub instytucji finansowych trwale powiązanych, są monitorowane jako całość na podstawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych tych instytucji;
- d) w przypadku zwolnienia dla instytucji kredytowej lub instytucji finansowej trwale powiązanych z organem centralnym, zarząd organu centralnego jest uprawniony do wydawania poleceń zarządom instytucji trwale powiązanych;
- e) odpowiednia grupa restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełnia wymóg, o którym mowa w art. 45e ust. 3; oraz
- f) nie istnieją obecnie ani nie są przewidywane istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego przeniesienia funduszy własnych lub spłaty zobowiązań pomiędzy organem centralnym a trwale powiązanymi instytucjami kredytowymi lub instytucjami finansowymi w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;

36) w art. 45i wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Podmioty ujawniają informacje wymagane na mocy niniejszego ustępu zgodnie z zasadami określonymi w art. 128b.”;

b) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających:

a) metody i zasady dotyczą przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1 i 2;

b) częstotliwość i terminy przekazywania informacji, o których mowa w lit. a).

Projekty wykonawczych standardów technicznych określają ustandaryzowany sposób przekazywania informacji na temat stopnia uprzywilejowania pozycji, o których mowa w ust. 1 lit. c), mającego zastosowanie w krajowym postępowaniu upadłościowym w każdym państwie członkowskim.

W odniesieniu do instytucji i podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d) niniejszej dyrektywy, podlegających art. 92a i art. 92b rozporządzenia (UE) nr 575/2013, takie projekty wykonawczych standardów technicznych są dostosowywane w stosownych przypadkach do aktu wykonawczego przyjętego na podstawie art. 430 tego rozporządzenia.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 11 maja 2027 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

5a. EUNB opracowuje rozwiązania informatyczne, w tym wzory sprawozdań, standardy danych, formaty i instrukcje, na potrzeby przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1 i 2.

6. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających:

a) metody i zasady dotyczące ujawniania informacji, o których mowa w ust. 3;

b) częstotliwość ujawniania informacji.

W projektach wykonawczych standardów technicznych zamieszcza się informacje, które muszą być wystarczająco obszerne i porównywalne, aby umożliwić ocenę profili ryzyka instytucji i podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), oraz stopień, w jakim te instytucje i podmioty spełniają mający zastosowanie wymóg, o którym mowa w art. 45e lub 45f.

W odniesieniu do instytucji i podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d) niniejszej dyrektywy, podlegających art. 92a i art. 92b rozporządzenia (UE) nr 575/2013, projekty wykonawczych standardów technicznych są dostosowywane w stosownych przypadkach do aktu wykonawczego przyjętego zgodnie z art. 434a tego rozporządzenia.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 11 maja 2027 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6a. EUNB opracowuje rozwiązania informatyczne, w tym formaty ujawniania informacji oraz instrukcje dotyczące ujawniania, na potrzeby ujawniania informacji, o których mowa w ust. 3.”;

37) art. 45j ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających:

- a) metody i zasady dotyczące identyfikowania i przekazywania EUNB informacji do celów ust. 1 przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, we współpracy z właściwymi organami;
- b) częstotliwość i terminy przekazywania informacji, o których mowa w lit. a).

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 11 maja 2027 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

3. EUNB opracowuje rozwiązania informatyczne, w tym wzory sprawozdań, standardy danych, formaty i instrukcje, na potrzeby przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1.”;

38) art. 45l ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 2, obejmuje trzy lata kalendarzowe i składa się je Komisji do dnia 31 grudnia roku kalendarzowego następującego po ostatnim roku, którego dotyczy sprawozdanie. Obowiązek, o którym mowa w ust. 2, przestaje mieć zastosowanie po złożeniu drugiego sprawozdania.”;

39) w art. 45m wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w odniesieniu do instytucji lub podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły ustanowić odpowiednie okresy przejściowe, obowiązujące nie dłużej niż trzy lata, na spełnienie wymogów określonych w art. 45e lub 45f lub wymogów wynikających ze stosowania art. 45b ust. 4, 5 lub 7, stosownie do przypadku, jeżeli obowiązek spełnienia tych wymogów bez okresu przejściowego nie byłby proporcjonalny.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może ustalić pośrednie poziomy docelowe dla wymogów określonych w art. 45e lub 45f lub wymogów wynikających ze stosowania art. 45b ust. 4, 5 lub 7, stosownie do przypadku, które instytucja lub podmiot muszą spełnić w dniu określonym przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Pośrednie poziomy docelowe co do zasady zapewniają liniowy wzrost funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w kierunku spełnienia wymogu.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu okres przejściowy ustanowiony przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), w przypadku których preferowana strategia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uległa zmianie z likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego na zastosowanie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie może przekraczać czterech lat.

W przypadku gdy jest to należycie uzasadnione i stosowne, na podstawie kryteriów, o których mowa w ust. 7, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może ustanowić dłuższy okres przejściowy, nieprzekraczający sześciu lat.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może ustalić pośrednie poziomy docelowe dla wymogów określonych w art. 45e lub wymogów wynikających ze stosowania art. 45b ust. 4, 5 lub 7, stosownie do przypadku, które instytucja lub podmiot muszą spełnić w dniu określonym przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Pośrednie poziomy docelowe co do zasady zapewniają liniowy wzrost funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w kierunku spełnienia wymogu.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wymogi, o których mowa w art. 45b ust. 4 i 7 oraz w art. 45c ust. 5 i 6, stosownie do przypadku, nie mają zastosowania przez okres 3 lat następujący po dniu, w którym podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub grupę, której podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest częścią, uznano za globalną instytucję o znaczeniu systemowym lub za globalną instytucję o znaczeniu systemowym spoza UE, lub w którym podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji znalazł się w sytuacji, o której mowa w art. 45c ust. 5 lub 6.”;

40) art. 46 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Oszacowanie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, określa kwotę, o którą zobowiązania mogące podlegać umorzeniu lub konwersji muszą zostać poddane umorzeniu lub konwersji do następujących celów:

- a) przywrócenia współczynnika kapitału podstawowego Tier I instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub, w stosownych przypadkach, określenia wskaźnika instytucji pomostowej, uwzględniając każdy wkład kapitałowy z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wniesiony zgodnie z art. 101 ust. 1 lit. d) niniejszej dyrektywy;
- b) podtrzymania wystarczającego zaufania rynkowego do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub instytucji pomostowej, z uwzględnieniem ewentualnych zobowiązań, które mogłyby powstać w przyszłości w wyniku niepewnego zdarzenia, lub zobowiązań, których wysokość lub moment powstania są niepewne, których nie poddano umorzeniu lub konwersji, oraz umożliwienia tej instytucji dalszego spełniania – w perspektywie co najmniej jednego roku – warunków udzielenia zezwolenia i dalszego prowadzenia działalności, na którą otrzymała zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE lub 2014/65/UE.”;

41) w art. 47 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) umorzenie istniejących akcji lub innych instrumentów właścicielskich lub przekazanie ich:

- (i) wierzycielom, których roszczenia zostały poddane konwersji na udziały lub inne rodzaje instrumentów kapitałowych;
- (ii) nabywcy, w przypadku stosowania niniejszego ustępu w połączeniu z instrumentem zbycia działalności; lub
- (iii) instytucji pomostowej, w przypadku stosowania niniejszego ustępu w połączeniu z instrumentem instytucji pomostowej.”;

b) lit. b) pkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) stosownych instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z art. 59, wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zgodnie z uprawnieniem, o którym mowa w art. 59 ust. 2; lub”;

42) w art. 52 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W wyjątkowych okolicznościach organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przedłużyć miesięczny termin na przedłożenie planu reorganizacji działalności o kolejny miesiąc.”;

b) w ust. 5 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zobowiązać instytucję lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit b), c) lub d), do uwzględnienia w planie reorganizacji działalności dodatkowych elementów.”;

43) w art. 53 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Jeżeli wykonując uprawnienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1 lit. e), organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obniża do zera wysokość kwoty głównej zobowiązania lub pozostającej do spłaty kwoty zobowiązania, w tym zobowiązania, którego wysokość lub moment powstania są niepewne, zobowiązanie to oraz wszelkie powstałe w związku z nim zobowiązania lub roszczenia, które nie są należne w momencie wykonywania uprawnienia, są traktowane do wszelkich celów jako spłacone i nie jest możliwe ich dochodzenie w późniejszym postępowaniu prowadzonym w odniesieniu do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub jakiegokolwiek podmiotu będącego jej następcą w przypadku późniejszej likwidacji.

4. Jeżeli wykonując uprawnienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1 lit. e), organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obniża częściowo, ale nie w całości, wysokość kwoty głównej zobowiązania lub pozostającej do spłaty kwoty zobowiązania, w tym zobowiązania, którego wysokość lub moment powstania są niepewne:

a) zobowiązanie jest traktowane jako spłacone w stopniu odpowiadającym obniżonej kwocie;

b) odpowiedni instrument lub uzgodnienie, na mocy którego powstało pierwotne zobowiązanie, w dalszym ciągu obowiązuje w stosunku do pozostałej kwoty głównej zobowiązania lub pozostającej do spłaty kwoty zobowiązania, z zastrzeżeniem zmian kwoty należnych odsetek służących uwzględnieniu obniżenia kwoty głównej oraz dalszych zmian warunków, których organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może dokonać, wykonując uprawnienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1 lit. j).”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Do celów ust. 3 i 4 spłata zobowiązania, którego wysokość lub moment powstania są niepewne, oraz wszelkich roszczeń powstałych w związku z tym zobowiązaniem staje się skuteczne, jeżeli i w momencie gdy odpowiednie zobowiązanie zostało ostatecznie określone pod względem wysokości i momentu powstania lub powstało związane z nim roszczenie.”;

44) w art. 55 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), do włączenia postanowienia umownego, zgodnie z którym wierzyciel lub strona umowy lub instrumentu ustanawiających odpowiedni instrument kapitałowy lub zobowiązanie mogące podlegać umorzeniu lub konwersji uznają, że ten instrument lub to zobowiązanie mogą podlegać uprawnieniom do umorzenia i konwersji, oraz zgadzają się uznać za wiążące każde obniżenie kwoty głównej lub należnej kwoty pozostającej do spłaty, każdą konwersję lub każde umorzenie, których dokonuje się w drodze zastosowania tych uprawnień przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli taki instrument lub takie zobowiązanie spełniają wszystkie następujące warunki:

b) instrument lub zobowiązanie nie są depozytem, o którym mowa w art. 108 ust. 1 lit. b);

c) instrument lub zobowiązanie są regulowane prawem państwa trzeciego;

d) instrument lub zobowiązanie zostały wyemitowane lub zawarte po dniu, od którego dane państwo członkowskie rozpoczęło stosowanie przepisów przyjętych w celu transpozycji niniejszej sekcji.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania w przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji państwa członkowskiego stwierdzi, że instrumenty lub zobowiązania, o których mowa w tym akapicie, mogą podlegać uprawnieniom do umorzenia lub konwersji przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji państwa członkowskiego zgodnie z prawem państwa trzeciego lub wiążącą umową zawartą z tym państwem trzecim.

1a. Wymóg określony w ust. 1 nie ma zastosowania do podmiotów poddawanych likwidacji ani do jednostek zależnych podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub podmiotu z państwa trzeciego, które same nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Instrumenty lub zobowiązania podmiotów, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, spełniające warunki, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy niniejszego artykułu, do których nie zostało włączone postanowienie umowne, o którym mowa w tym ustępie, nie są uwzględniane do celów spełnienia wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą zdecydować, że wymóg określony w ust. 1 ma zastosowanie do następujących podmiotów:

- a) podmiotu poddawanego likwidacji, w odniesieniu do którego organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustalił wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1;
- b) jednostki zależnej podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub podmiotu z państwa trzeciego, która sama nie jest podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), ustala, że włączenie postanowienia wymaganego na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu do postanowień umownych regulujących odnośne zobowiązanie jest niewykonalne z punktu widzenia prawa lub z innych względów, wymóg włączenia takiego postanowienia nie miał zastosowania.

Jeżeli w ramach klasy zobowiązań obejmującej zobowiązania kwalifikowalne kwota zobowiązań, do których nie włączono postanowienia umownego wymaganego na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, stanowi ponad 10 % tej klasy, instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), powiadamiają o tym organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ta instytucja lub ten podmiot wskazują w takim powiadomieniu klasę zobowiązań, do których, zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu, nie włączono takiego postanowienia umownego oraz uzasadnienie niewłączenia takich postanowień. Ta instytucja lub ten podmiot przekazują również organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszelkie informacje, o które zwrócił się ten organ, w rozsądnym terminie po otrzymaniu powiadomienia. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ocenia wpływ tych informacji na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji lub tego podmiotu, w tym wpływ na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynikający z ryzyka naruszenia zabezpieczeń wierzycieli przewidzianych w art. 73 przy stosowaniu uprawnień do umorzenia i konwersji w odniesieniu do zobowiązań kwalifikowalnych.

W przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że włączenie postanowienia wymaganego na podstawie ust. 1 do postanowień umownych nie jest niewykonalne z punktu widzenia prawa lub z innych względów, mając na uwadze konieczność zapewnienia możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu, może nakazać, aby takie postanowienie umowne zostało włączone w rozsądnym terminie. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może dodatkowo wymagać od instytucji lub podmiotu, aby zmieniły swoje praktyki dotyczące stosowania zwolnienia z umownego uznania umorzenia lub konwersji długu.

Zobowiązania, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, nie obejmują instrumentów dodatkowych w Tier I, instrumentów w Tier II ani instrumentów dłużnych, o których mowa art. 2 ust. 1 pkt 48 ppkt (ii), w przypadku gdy te instrumenty są zobowiązaniami niezabezpieczonymi. Ponadto zobowiązania, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, mają wyższy stopień uprzywilejowania niż zobowiązania, które spełniają warunki określone w art. 108 ust. 2.

W przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że zobowiązania, do których nie włączono postanowienia umownego wymaganego na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, stwarzają istotną przeszkodę w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wykonuje on uprawnienia przewidziane w art. 17, stosownie do przypadku, w celu usunięcia tej przeszkody.

Zobowiązań, w odniesieniu do których instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), nie włączyły do postanowień umownych postanowienia wymaganego na podstawie z ust. 1 niniejszego artykułu, lub w odniesieniu do których, zgodnie z niniejszym ustępem, wymóg ten nie ma zastosowania, nie uwzględnia się do celów spełnienia minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.”;

b) w ust. 6 akapit pierwszy uchyla się lit. b) i c);

c) uchyla się ust. 8;

45) w art. 59 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie nakładają wymóg, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonywały niezwłocznie uprawnienia do umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 60 w odniesieniu do odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w ust. 1a niniejszego artykułu, wyemitowanych przez instytucję lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), oraz z uwzględnieniem potrzeby skutecznego wykonania uprawnień do umorzenia lub konwersji lub, w stosownych przypadkach, wdrożenia strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdy zachodzi co najmniej jedna z następujących okoliczności.”;

(ii) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), wymagają nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, z wyjątkiem przypadku, gdy wsparcia tego udziela się w jednej z form, o których mowa w art. 32c.”;

b) ust. 4 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) biorąc pod uwagę ograniczenia czasowe i inne istotne okoliczności, nie istnieją żadne racjonalne przesłanki, aby stwierdzić, że działania, w tym alternatywne środki sektora prywatnego, działania nadzorcze lub środki wczesnej interwencji, inne niż umorzenie lub konwersja odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w ust. 1a niniejszego artykułu, zapobiegłyby w rozsądnym terminie upadłości instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub grupy.”;

46) w art. 63 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. m) otrzymuje brzmienie:

„m) uprawnienie do nałożenia na odpowiedni organ wymogu, by we właściwym czasie przeprowadził ocenę nabywcy znacznego pakietu akcji w drodze odstępstwa od terminów, o których mowa w art. 31 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, art. 27a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 (*), art. 11 dyrektywy 2009/65/WE, art. 58 dyrektywy 2009/138/WE, art. 22 dyrektywy 2013/36/UE i art. 12 dyrektywy 2014/65/UE oraz od wszelkich terminów określonych w przepisach krajowych transponujących art. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 (**).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/909/oj>).

(**) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2015/2366/oj>).”;

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku gdy uprawnienia, o których mowa w akapicie pierwszym lit. e) lub f), są wykonywane w odniesieniu do zobowiązań, których wysokość lub moment powstania są niepewne, obniżenie lub konwersja stają się skuteczne, jeżeli i w momencie gdy odpowiednie zobowiązanie zostało ostatecznie określone pod względem wysokości lub momentu powstania lub powstało związane z nim roszczenie.”;

b) ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) z zastrzeżeniem art. 3 ust. 6 i art. 85 ust. 1 niniejszej dyrektywy wymogom uzyskania aprobaty lub zgody jakichkolwiek osób publicznych bądź prywatnych, w tym akcjonariuszy lub wierzycieli instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją i właściwych organów do celów art. 22–27 dyrektywy 2013/36/UE.”;

47) art. 71a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ust. 1 ma zastosowanie do umowy finansowej, która spełnia wszystkie następujące warunki:

a) umowa tworzy nowe zobowiązanie lub powoduje istotną zmianę istniejącego zobowiązania po wejściu w życie przyjętych na poziomie krajowym przepisów służących transpozycji niniejszego artykułu;

b) umowa przewiduje wykonanie jednego lub większej liczby praw do wypowiedzenia umowy lub praw do egzekucji zabezpieczeń wierzytelności, do których miałyby zastosowanie art. 33a, 68, 69, 70 lub 71, gdyby dana umowa finansowa była regulowana przez przepisy jednego z państw członkowskich.”;

48) art. 74 ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) sposób traktowania akcjonariuszy i wierzycieli lub odpowiednich systemów gwarancji depozytów w przypadkach, o których mowa w art. 109 ust. 1 lit. a) i art. 109 ust. 6, gdyby instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, w stosunku do której działanie lub działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostały podjęte, została objęta standardowym postępowaniem upadłościowym w momencie, gdy podjęta została decyzja, o której mowa w art. 82.”;

49) art. 75 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 75

Zabezpieczenie akcjonariuszy i wierzycieli

Państwa członkowskie zapewniają, by, jeżeli w ramach wyceny dokonanej na podstawie art. 74 stwierdzono, że jakikolwiek akcjonariusz lub wierzyciel, o których mowa w art. 73, lub system gwarancji depozytów w przypadkach, o których mowa w art. 109 ust. 1 lit. a) i art. 109 ust. 6, ponieśli większe straty niż straty, które ponieśliby w wyniku likwidacji instytucji w ramach standardowego postępowania upadłościowego, byli oni uprawnieni do otrzymania kwoty stwierdzonej różnicy z mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;

50) w art. 84 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6a. Niniejszy artykuł nie wyklucza wymiany informacji między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a organami podatkowymi w tym samym państwie członkowskim, zgodnie z prawem krajowym. W przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, ich wymiana może się odbywać wyłącznie za wyraźną zgodą odpowiedniego organu, który je ujawnił.”;

51) w rozdziale VIII dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 84a

Informacje przechowywane w scentralizowanych automatycznych mechanizmach

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy prowadzące scentralizowane automatyczne mechanizmy, ustanowione na podstawie art. 32a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 (*), przekazywały organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, na ich wniosek, informacje dotyczące zagregowanej liczby klientów, dla których instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, są jedynym lub głównym partnerem bankowym.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji występowały z wnioskiem o przekazanie informacji, o których mowa w ust. 1, wyłącznie w indywidualnych przypadkach i gdy jest to konieczne i proporcjonalne do celów wykonywania ich zadań wynikających z niniejszej dyrektywy.

Artykuł 84b

Poufność informacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wykonując uprawnienia określone w art. 30a ust. 3, 4 i 5 niniejszej dyrektywy lub przeprowadzając wycenę zgodnie z art. 36 niniejszej dyrektywy, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji były uprawnione do zobowiązania instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia poufności informacji, o których mowa w art. 7 rozporządzenia (UE) nr 596/2014, dotyczących przygotowania do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, do czasu uznania przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że poufność nie jest już konieczna do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby podejmując działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wykonując uprawnienie do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z art. 59 niniejszej dyrektywy, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji były uprawnione do zobowiązania instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia poufności informacji, o których mowa w art. 7 rozporządzenia (UE) nr 596/2014, dotyczących procesu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 59 niniejszej dyrektywy, do czasu uznania przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że poufność nie jest już konieczna do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informuje instytucję lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), gdy tylko uzna, że spełnienie wymogu podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia poufności informacji zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu nie jest już konieczne do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4. W okresie, w którym instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, są zobowiązane do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia poufności informacji zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, art. 17 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 596/2014 nie ma zastosowania.

5. W przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zobowiązuje instytucję lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia poufności informacji zgodnie z ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu lub w przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informuje tę instytucję lub ten podmiot, że poufność nie jest już konieczna do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organ ten jak najszybciej informuje o tym właściwy organ określony w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 596/2014.

6. Instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, mogą ujawniać informacje poufne, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, osobie trzeciej w normalnym trybie wykonywania czynności w ramach zatrudnienia, zawodu lub obowiązków, jak określono w art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 596/2014, tylko wtedy, gdy osoba otrzymująca te informacje poufne jest zobowiązana do zachowania ich poufności, bez względu na to, czy taki obowiązek powstał na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych, umowy spółki lub innej umowy, oraz zapewnia zachowanie poufności tych informacji do celów ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

7. Jeżeli pomimo podjęcia środków niezbędnych do zapewnienia poufności informacji zgodnie z ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu poufność ta nie jest już zapewniona, instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), jak najszybciej podają te informacje poufne do wiadomości publicznej. Niniejszy ustęp obejmuje sytuacje, w których plotka dotyczy wyraźnie tej informacji poufnej i plotka ta dostatecznie wyraźnie wskazuje, że poufność tych informacji nie jest zapewniona.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2015/849/oj>).”;

52) w art. 88 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) wyznaczone organy systemów gwarancji depozytów, z którymi powiązane są instytucje kredytowe wchodzące w skład grupy;”;

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. b) niniejszego ustępu, w przypadku gdy jednostka zależna jest instytucją finansową, o której mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), a także podmiotem poddawanym likwidacji, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla tej jednostki zależnej podejmuje decyzję, czy zamierza zostać członkiem kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla takiej jednostki zależnej uzna, że takie członkostwo nie jest konieczne, zwraca się do grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o zgodę na zaprzestanie członkostwa. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wyraża zgodę na zaprzestanie członkostwa, chyba że dalsze członkostwo jest niezbędne do celów prawidłowego i skutecznego funkcjonowania kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W przypadku istotnych zmian, które mogą mieć wpływ na wiarygodność postępowania upadłościowego, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla takiej jednostki zależnej powiadamia grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o potrzebie przywrócenia jego członkostwa w kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Po otrzymaniu takiego powiadomienia grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przywraca członkostwo.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6a. Aby ułatwić wykonywanie zadań, o których mowa w art. 10 ust. 1, art. 15 ust. 1 i art. 17 ust. 1, oraz w celu wymiany wszelkich istotnych informacji, kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zostać ustanowione:

a) w przypadku instytucji posiadającej co najmniej jeden istotny oddział zlokalizowany w innym państwie członkowskim – przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji;

- b) w przypadku grupy złożonej z jednostki dominującej i jej jednostek zależnych, które mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim, oraz z istotnych oddziałów, z których co najmniej jeden zlokalizowany jest w innym państwie członkowskim – przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej jednostki dominującej.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji państwa członkowskiego, w którym instytucja lub jednostka dominująca, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, ma siedzibę, przewodniczy kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i ustanawia odpowiednie zasady jego funkcjonowania, po przeprowadzeniu konsultacji z pozostałymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Akt delegowany przyjęty na podstawie ust. 7 nie ma zastosowania do kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustanowionych na podstawie niniejszego ustępu, ale jest uwzględniany przy ustanawianiu zasad ich funkcjonowania. Przewodniczący kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji decyduje o tym, które organy uczestniczą w posiedzeniu lub w działaniu kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, uwzględniając znaczenie, jakie ma dla tych organów działanie, które ma zostać zaplanowane lub podlegać koordynacji, w szczególności ewentualny wpływ na stabilność systemu finansowego w danych państwach członkowskich i zadania, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

Przewodniczący kolegium ds. restrukturyzacji z wyprzedzeniem wyczerpująco powiadamia wszystkich członków kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o organizacji takich posiedzeń, głównych zagadnieniach do omówienia i działaniach, które należy rozważyć. Przewodniczący we właściwym czasie informuje także wyczerpująco wszystkich członków ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o działaniach podjętych w trakcie tych posiedzeń lub podjętych środkach.”;

- 53) w art. 91 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), będące jednostką zależną należącą do grupy spełniają warunki, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a) i b) lub art. 33 ust. 4 lit. a) i b), stosownie do przypadku, organ ten niezwłocznie przekazuje grupowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli nie są to te same organy, organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany oraz członkom kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do danej grupy następujące informacje:

- a) decyzję, że dana instytucja lub dany podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), spełniają warunki, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a) i b) lub art. 33 ust. 4 lit. a) i b), stosownie do przypadku;
- aa) wynik oceny warunku, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. c) i art. 33 ust. 4 lit. c);
- b) informację o działaniach w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub środkach postępowania upadłościowego, które organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje za właściwe w odniesieniu do tej instytucji lub tego podmiotu.

Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, można uwzględnić w powiadomieniach kierowanych zgodnie z art. 81 ust. 3 do grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli nie są to te same organy, do organu sprawującego nadzór skonsolidowany oraz do członków kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do danej grupy.”;

- b) ust. 7 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„EUNB może na wniosek organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji udzielić organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wsparcia w podjęciu wspólnej decyzji zgodnie z art. 31 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

- 54) art. 92 ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„EUNB może na wniosek organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji udzielić organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wsparcia w podjęciu wspólnej decyzji zgodnie z art. 31 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

55) art. 96 ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wymogami dotyczącymi zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonymi w tytule IV rozdział IV.”;

56) w art. 98 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwe ministerstwa dokonywały wymiany informacji poufnych z właściwymi organami państw trzecich jedynie wówczas, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki.”;

b) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy dokonywały wymiany informacji poufnych, w tym planów naprawy, z odpowiednimi organami państw trzecich jedynie wówczas, gdy spełnione są następujące warunki:

a) w odniesieniu do informacji dotyczących naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – warunki określone w akapicie pierwszym niniejszego ustępu;

b) w odniesieniu do innych informacji dostępnych dla właściwych organów – warunki określone w art. 55 dyrektywy 2013/36/UE.

Do celów akapitu drugiego w informacjach dotyczących naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględnia się wszystkie informacje bezpośrednio związane z zadaniami właściwych organów określonymi w niniejszej dyrektywie, w szczególności planowanie naprawy i plany naprawy, środki wczesnej interwencji i wymianę z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;

57) w art. 101 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W przypadku gdy zastosowanie ma ust. 2, anuluje się wszelkie zmienne składniki wynagrodzenia, w tym uznaniowe świadczenia emerytalne, obecnych i byłych członków organu zarządzającego i kadry kierowniczej wyższego szczebla instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją za okresy poprzedzające upadłość instytucji, które nie zostały wypłacone lub które nie przysługiwały przed podjęciem decyzji o podjęciu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zmienne składniki wynagrodzenia, w tym uznaniowe świadczenia emerytalne, które przysługiwały lub zostały wypłacone w ciągu 24 miesięcy poprzedzających decyzję o podjęciu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obecnym i byłym członkom organu zarządzającego i kadry kierowniczej wyższego szczebla, są przez nich zwracane lub spłacane, chyba że udowodnią oni, że nie uczestniczyli w działaniach, które doprowadziły lub przyczyniły się do upadłości instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją ani nie byli za takie działania odpowiedzialni.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do zmiennych składników wynagrodzenia, w tym uznaniowych świadczeń emerytalnych, które są regulowane układem zbiorowym pracy.”;

58) art. 102 ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli dostępne środki finansowe nie wystarczają do osiągnięcia poziomu docelowego określonego w ust. 1 niniejszego artykułu, wznawia się pobieranie składek *ex ante* zgodnie z art. 103 aż do momentu osiągnięcia poziomu docelowego. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą odroczyć pobór składek *ex ante* dokonywany zgodnie z art. 103 na okres do trzech lat w celu zapewnienia, by kwota, która ma zostać pobrana, osiągnęła wysokość proporcjonalną do kosztów związanych z procesem poboru, pod warunkiem że takie odroczenie nie będzie miało istotnego wpływu na zdolność organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do korzystania z mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie art. 101. W przypadku gdy dostępne środki finansowe stanowią mniej niż dwie trzecie poziomu docelowego, wysokość składek ustala się na poziomie pozwalającym na osiągnięcie poziomu docelowego w rozsądnym terminie, który nie może przekraczać sześciu lat.”;

59) w art. 103 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dostępne środki finansowe uwzględniane na potrzeby osiągnięcia poziomu docelowego określonego w art. 102 mogą obejmować nieodwołalne zobowiązania do płatności, które są w pełni zabezpieczone zabezpieczeniem złożonym z aktywów o niskim stopniu ryzyka, nieobciążonym żadnymi prawami osób trzecich, które pozostają do swobodnej dyspozycji organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i które zostały przewidziane do wyłącznego wykorzystania przez te organy do celów określonych w art. 101 ust. 1. Udział nieodwołalnych zobowiązań do płatności nie może przekraczać 30 % łącznej kwoty składek pobieranych zgodnie z niniejszym artykułem. W ramach tego pułapu organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji każdego roku określa udział nieodwołalnych zobowiązań do płatności w łącznej kwocie składek pobieranych zgodnie z niniejszym artykułem.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wzywa do wykonania nieodwołalnych zobowiązań do płatności podjętych zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, w przypadku gdy wymagane jest wykorzystanie mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 101.

Jeżeli podmiot przestaje być objęty zakresem stosowania art. 1, państwa członkowskie zapewniają, by organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji anulował nieodwołalne zobowiązania do płatności podjęte zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu oraz by zabezpieczenia tych zobowiązań zostały zwrócone.

Uwzględniając potrzebę zachowania lub przywrócenia odpowiedniego poziomu środków finansowych dostępnych w ramach mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadkach, o których mowa w akapicie drugim, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji były uprawnione, po anulowaniu nieodwołalnych zobowiązań do płatności, do określenia kwoty, którą podmiot, o którym mowa w akapicie drugim, musi wnieść do mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w formie, na warunkach i w terminie określonych w decyzji organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Wkład, o którym mowa w akapicie trzecim, nie może przekraczać kwoty nieodwołalnych zobowiązań do płatności anulowanych zgodnie z akapitem drugim.”;

60) art. 104 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Łączna roczna kwota nadzwyczajnych składek *ex post* nie może przekraczać trzykrotności 12,5 % poziomu docelowego określonego w art. 102.”;

61) art. 107 ust. 3 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) wszelkie składki, które zobowiązane byłyby wnieść systemy gwarancji depozytów zgodnie z art. 109;”;

62) w art. 108 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by w ich przepisach krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe:

a) następujące roszczenia miały taki sam stopień uprzywilejowania, który jest wyższy od stopnia uprzywilejowania przewidzianego w lit. b):

(i) depozyty gwarantowane;

(ii) roszczenia systemów gwarancji depozytów, o których mowa w art. 9 ust. 2 dyrektywy 2014/49/UE;

b) następujące roszczenia miały taki sam stopień uprzywilejowania, który jest wyższy od stopnia uprzywilejowania przewidzianego w lit. c):

(i) ta część kwalifikujących się depozytów osób fizycznych, mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, która przekracza poziom gwarancji przewidziany w art. 6 dyrektywy 2014/49/UE;

(ii) depozyty, które byłyby kwalifikującymi się depozytami osób fizycznych, mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw oraz organów publicznych, gdyby nie zostały one złożone za pośrednictwem zlokalizowanych poza Unią oddziałów instytucji mających siedzibę w Unii;

c) depozyty niewymienione w lit. a) i b) miały taki sam stopień uprzywilejowania, który jest wyższy od stopnia uprzywilejowania przewidzianego dla roszczeń zwykłych niezabezpieczonych wierzycieli.

Depozytów, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. b), c), f), k) i l) dyrektywy 2014/49/UE, nie uwzględnia się w akapicie pierwszym lit. a), b) i c) niniejszego ustępu i nie mają one stopnia uprzywilejowania wyższego niż stopień uprzywilejowania przewidziany dla roszczeń zwykłych niezabezpieczonych wierzycieli.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„8. Jeżeli instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 37 ust. 3 lit. a) lub b), są wykorzystywane do przeniesienia jedynie części aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, mechanizmowi finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przysługuje roszczenie wobec pozostałej części instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), z tytułu wszelkich kosztów i strat poniesionych przez mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w wyniku wniesienia jakichkolwiek wkładów na rzecz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 101 ust. 1 w związku ze stratami, które w przeciwnym razie ponieśliby wierzyciele.

9. Państwa członkowskie zapewniają, by w ich przepisach krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe roszczenia mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w ust. 8 niniejszego artykułu i w art. 37 ust. 7, miały wyższy stopień uprzywilejowania niż stopień uprzywilejowania przewidziany dla roszczeń depozytów i systemów gwarancji depozytów zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.”;

63) art. 109 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 109

Wykorzystanie systemów gwarancji depozytów w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji, gdy organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmują działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowej, oraz pod warunkiem że działanie to gwarantuje, iż deponenci mają ciągły dostęp do swoich depozytów, system gwarancji depozytów, którego członkiem jest dana instytucja kredytowa, wpłacał następujące kwoty:

a) w przypadku zastosowania do celu art. 43 ust. 2 lit. a) instrumentu umorzenia lub konwersji długu, niezależnie od innych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w połączeniu z nimi – kwotę, o którą umorzono by depozyty gwarantowane lub poddano by je konwersji w celu pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zgodnie z art. 46 ust. 1, gdyby depozyty gwarantowane zostały objęte zakresem umorzenia lub konwersji długu;

b) w przypadku zastosowania instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej, niezależnie od innych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w połączeniu z nimi, prowadzącego do opuszczenia rynku przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;

- (i) kwotę niezbędną do pokrycia różnicy między, z jednej strony, wartością depozytów gwarantowanych i zobowiązań o takim samym lub wyższym stopniu uprzywilejowania niż depozyty gwarantowane a, z drugiej strony, wartością aktywów instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, które mają zostać przeniesione do odbiorcy; oraz
- (ii) w stosownych przypadkach, kwotę niezbędną do zapewnienia odbiorcy neutralności w zakresie skutków kapitałowych po przeniesieniu.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, jeżeli przeniesienie do odbiorcy obejmuje depozyty niebędące depozytami gwarantowanymi lub inne zobowiązania mogące podlegać umorzeniu lub konwersji, a organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdził, że w przypadku tych depozytów lub zobowiązań zachodzą okoliczności wymienione w art. 44 ust. 3, oraz jeżeli próg określony w art. 44 ust. 5 lit. a) ani próg określony w art. 44 ust. 8 lit. a) w odniesieniu do wykorzystania mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zostały osiągnięte poprzez wkład w celu pokrycia strat i dokapitalizowania wniesiony przez akcjonariuszy i posiadaczy innych instrumentów właścicielskich, posiadaczy odpowiednich instrumentów kapitałowych i innych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji, system gwarancji depozytów wpłaca:

- a) kwotę niezbędną do pokrycia różnicy między, z jednej strony, wartością depozytów, o których mowa w art. 108 ust. 1 akapit pierwszy, oraz zobowiązań o takim samym lub wyższym stopniu uprzywilejowania niż depozyty gwarantowane a, z drugiej strony, wartością aktywów instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, które mają zostać przeniesione do odbiorcy; oraz
- b) w stosownych przypadkach, kwotę niezbędną do zapewnienia odbiorcy neutralności w zakresie skutków kapitałowych przeniesienia.

Państwa członkowskie zapewniają, aby po wpłaceniu przez system gwarancji depozytów wkładu w przypadkach, o których mowa w akapicie pierwszym, instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją powstrzymała się od nabywania udziałów w innych przedsiębiorstwach, jak również od wypłacania zysków w związku z kapitałem podstawowym Tier I lub dokonywania płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I, oraz od innych działań, które mogą prowadzić do wypływu środków.

3. W przypadku wykorzystania środków z systemu gwarancji depozytów w ramach stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu zgodnie z ust. 1 lit. a) w celu wniesienia wkładu na rzecz dokapitalizowania instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów przeniósł swoje pakiety akcji lub inne instrumenty właścicielskie w instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją do sektora prywatnego, kiedy tylko pozwolą na to warunki handlowe i finansowe.

Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów oferował na sprzedaż akcje lub inne instrumenty właścicielskie, o których mowa w akapicie pierwszym, w sposób otwarty i przejrzysty. W procesie sprzedaży nie przedstawia się błędnie tych akcji lub instrumentów ani nie dyskryminuje potencjalnych nabywców, a sprzedaży takiej dokonuje się na warunkach handlowych.

4. Wkład z systemu gwarancji depozytów na rzecz przeniesienia, które obejmuje depozyty niebędące depozytami gwarantowanymi lub inne zobowiązania mogące podlegać umorzeniu lub konwersji na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu, wlicza się do progów określonych w art. 44 ust. 5 lit. a) i w art. 44 ust. 8 lit. a), jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) całkowita wartość aktywów instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na zasadzie indywidualnej nie przekracza 80 mld EUR;
- b) instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją nie została wskazana w okresie 24 miesięcy poprzedzających decyzję o podjęciu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jako podmiot poddawany likwidacji w grupowym planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

- c) instrumenty funduszy własnych i zobowiązania kwalifikowalne instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz wszelkie zobowiązania, które nie kwalifikują się już jako zobowiązania kwalifikowalne, ponieważ nie spełniają warunku określonego w art. 72c ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zostały wykorzystane w całości w celu pokrycia strat i dokapitalizowania, z wyjątkiem tych zobowiązań kwalifikowanych, w odniesieniu do których organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje, że zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 44 ust. 3 niniejszej dyrektywy;
- d) w przypadku instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, której całkowita wartość aktywów na zasadzie indywidualnej przekracza 30 mld EUR, poziom wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, jest co najmniej równy poziomowi, o którym mowa w art. 45c ust. 6a.

Państwa członkowskie mogą postanowić, że akapit pierwszy niniejszego ustępu ma zastosowanie jedynie wtedy, gdy instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją nie naruszyła wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 2 lit. a), w tym odpowiednich pośrednich poziomów docelowych określonych zgodnie z art. 45m ust. 1 i 2, przez dwa kolejne kwartały w 4-letnim okresie, który kończy się w dniu poprzedzającym pierwszy dzień trzech pełnych kwartałów poprzedzających decyzję o podjęciu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W przypadku gdy właściwy organ lub organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zastosowały co najmniej jeden ze środków, o których mowa w art. 45k ust. 1, w celu zaradzenia naruszeniu wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 2 lit. a), organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie uwzględnia naruszeń tego wymogu dokonanych w okresie czterech pełnych kwartałów poprzedzających decyzję o podjęciu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Akapit drugi niniejszego ustępu nie ma zastosowania do wymogów, które wynikają ze stosowania art. 45b ust. 4, 5 lub 7.

5. W przypadku gdy wkład z systemu gwarancji depozytów na rzecz przeniesienia, które obejmuje depozyty niebędące depozytami gwarantowanym lub inne zobowiązania mogące podlegać umorzeniu lub konwersji na podstawie ust. 2 i 4 niniejszego artykułu, wraz z wkładem w celu pokrycia strat i dokapitalizowania wniesionym przez akcjonariuszy, posiadaczy innych instrumentów właścicielskich oraz posiadaczy odpowiednich instrumentów kapitałowych i innych zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji, umożliwia skorzystanie z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wkład z systemu gwarancji depozytów musi zostać ograniczony do kwoty niezbędnej do osiągnięcia progów określonych w art. 44 ust. 5 lit. a) i ust. 8 lit. a). Po wniesieniu wkładu z systemu gwarancji depozytów mechanizm finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykorzystuje się zgodnie z zasadami regulującymi wykorzystanie mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonymi w art. 44 i 101.

W przypadku gdy całkowita wartość aktywów instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją wynosi na zasadzie indywidualnej między 30 mld EUR a 80 mld EUR, wkład z systemu gwarancji depozytów zgodnie z niniejszym ustępem nie może przekraczać 2,5 % całkowitych zobowiązań, w tym funduszy własnych, instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

6. W przypadku gdy zastosowanie ma ust. 4 niniejszego artykułu i spełnione są warunki określone w art. 44 ust. 7 akapit pierwszy, system gwarancji depozytów wnosi dodatkowy wkład równy kwocie strat, które poniosłyby depozyty gwarantowane, gdyby depozyty gwarantowane poniosły straty proporcjonalnie do strat, które ponieśli wierzyciele mający taki sam stopień uprzywilejowania w krajowej hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym.

Koszt dodatkowego wkładu z systemu gwarancji depozytów, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, nie może przekraczać strat, które system poniosłby, gdyby dana instytucja została zlikwidowana w ramach standardowego postępowania upadłościowego, oszacowanych zgodnie z art. 36 ust. 8.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby we wszystkich przypadkach łączna kwota wkładu z systemu gwarancji depozytów wniesionego w działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z niniejszym artykułem nie przekraczała kwoty, o której mowa w art. 11e lit. a) dyrektywy 2014/49/UE.

W przypadku zastosowania instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej zgodnie z ust. 1 lit. b) lub ust. 2 niniejszego artykułu, kwota wkładu z systemu gwarancji depozytów, o którym mowa w tych przepisach, nie może przekraczać 62,5 % poziomu docelowego systemu gwarancji depozytów, o którym mowa w art. 10 ust. 2 dyrektywy 2014/49/UE.

Wyznaczony organ może postanowić, że pułap, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, nie ma zastosowania w przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przedstawi temu wyznaczonemu organowi uzasadnienie, z którego wynika, że wkład z systemu gwarancji depozytów w kwocie wyższej niż 62,5 % poziomu docelowego jest niezbędny, aby uniknąć negatywnych skutków dla stabilności finansowej lub zachować dostęp deponentów do ich depozytów.

W przypadku zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu zgodnie z ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, kwota wkładu z systemu gwarancji depozytów nie może przekraczać strat, które system gwarancji depozytów poniósłby, gdyby dana instytucja została zlikwidowana w ramach standardowego postępowania upadłościowego, oszacowanych zgodnie z art. 36 ust. 8.

System gwarancji depozytów niezwłocznie informuje na wniosek organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o kwotach, o których mowa w akapicie pierwszym i drugim.

8. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustala kwotę wkładu z systemu gwarancji depozytów zgodnie z niniejszym artykułem i powiadamia o swojej decyzji wyznaczony organ oraz system gwarancji depozytów. System gwarancji depozytów niezwłocznie wykonuje tę decyzję.

9. Jeżeli kwalifikujące się depozyty w instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zostaną przeniesione do innego podmiotu w wyniku zastosowania instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej, deponenti nie posiadają żadnych roszczeń na mocy dyrektywy 2014/49/UE wobec systemu gwarancji depozytów w odniesieniu do jakiegokolwiek części ich depozytów w instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, która nie została przeniesiona, pod warunkiem że kwota ich depozytów, które zostały przeniesione, jest równa łącznemu poziomowi gwarancji przewidzianemu w art. 6 tej dyrektywy lub jest od niego wyższa.

10. W przypadku gdy system gwarancji depozytów wnosi wkład w działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zastosowanie ma art. 101 ust. 3.

11. EUNB wyda do dnia 11 maja 2028 r. wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, dotyczące warunków niestosowania przez wyznaczony organ pułapu, o którym mowa w ust. 7 akapit drugi niniejszego artykułu.”;

64) w art. 111 ust. 1 dodaje się litery w brzmieniu:

„e) niedopełnienie obowiązku spełnienia wymogów, o których mowa w art. 44a;

f) niedopełnienie obowiązku spełnienia minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o którym mowa w art. 45e lub 45f.”;

65) art. 128 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 128

Współpraca i wymiana informacji między instytucjami i organami

1. Właściwe organy oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji współpracują z EUNB zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010 do celów stosowania niniejszej dyrektywy.

Właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niezwłocznie udzielają EUNB zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 wszelkich informacji niezbędnych do wypełniania jego zadań.

2. EUNB, Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji oraz EBC dostarczają Komisji, na jej wniosek, wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania jej zadań związanych z opracowywaniem polityki, w tym przeprowadzania ocen skutków, przygotowywania wniosków ustawodawczych i uczestnictwa w procesie ustawodawczym. W stosownych przypadkach EUNB, Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji oraz EBC koordynują działania z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwymi organami krajowymi i innymi członkami Europejskiego Systemu Banków Centralnych, zgodnie z ich ramami współpracy.

3. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwe organy krajowe oraz członkowie Europejskiego Systemu Banków Centralnych inni niż EBC przekazują Komisji, na jej wniosek, informacje, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w przypadku gdy EUNB, Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji lub EBC nie dysponują takimi informacjami lub nie mogą przekazać tych informacji w rozsądnym terminie. Wniosek ten musi być proporcjonalny, uzasadniony i zapewniać rozsądny termin na przekazanie informacji. Informacje muszą być przekazywane w formie, która nie pozwala na identyfikację poszczególnych podmiotów i nie zawiera danych osobowych. W odniesieniu do otrzymywanych informacji Komisja i jej personel podlegają wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej określonym w art. 84.”;

66) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 128b

Metody ujawniania informacji

1. Instytucje inne niż małe i niezłożone instytucje, zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 145 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d) niniejszej dyrektywy, przedkładają EUNB wszystkie informacje wymagane na mocy art. 45i ust. 3 niniejszej dyrektywy w formacie elektronicznym nie później niż w dniu, w którym publikują swoje sprawozdania finansowe lub raporty finansowe za odnośny okres, w stosownych przypadkach, lub jak najszybciej po upływie tego terminu. EUNB publikuje te informacje, wraz z datą ich przekazania, na swojej stronie internetowej.

EUNB zapewnia, aby informacje ujawniane na jego stronie internetowej zawierały informacje identyczne z tymi, które instytucje i podmioty mu przedłożyły. Instytucjom i podmiotom przysługuje prawo do ponownego przedłożenia EUNB informacji zgodnie ze standardami technicznymi, o których mowa w art. 45i ust. 6. EUNB udostępnia na swojej stronie internetowej datę, w której nastąpiło ponowne przekazanie informacji.

EUNB przygotowuje i aktualizuje narzędzie określające przyporządkowanie szablonów i tabel stosowanych na potrzeby ujawniania informacji zgodnie z art. 45i ust. 3 do szablonów i tabel stosowanych na potrzeby sprawozdawczości nadzorczej zgodnie z art. 45i ust. 1. Narzędzie służące do wspomnianego przyporządkowania jest publicznie dostępne na stronie internetowej EUNB.

Instytucje i podmioty mogą nadal publikować samodzielny dokument, który stanowi łatwo dostępne źródło informacji ostrożnościowych i informacji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla użytkowników tych informacji, lub odrębną sekcję zawartą w sprawozdaniach finansowych lub raportach finansowych instytucji lub podmiotów lub do tych sprawozdań lub raportów dołączoną, która zawiera wymagane ujawnione informacje i która jest łatwa do zidentyfikowania przez tych użytkowników. Instytucje i podmioty mogą zamieścić na swojej stronie internetowej link do strony internetowej EUNB, na której publikowane są w sposób scentralizowany informacje ostrożnościowe i informacje o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

2. W przypadku gdy art. 45i ust. 1 i 3 niniejszej dyrektywy mają zastosowanie do małych i niezłożonych instytucji, zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 pkt 145 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, EUNB publikuje na swojej stronie internetowej zgodnie z art. 45i ust. 3 ujawniane informacje tych instytucji na podstawie informacji przekazanych przez te instytucje zgodnie z art. 45i ust. 1 właściwym organom i organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. EUNB publikuje informacje ujawniane corocznie na swojej stronie internetowej w tym samym dniu, w którym instytucje i podmioty publikują swoje sprawozdania finansowe, lub jak najszybciej po upływie tego terminu.

EUNB publikuje informacje ujawniane raz na pół roku i raz na kwartał na swojej stronie internetowej w tym samym dniu, w którym instytucje i podmioty publikują swoje raporty finansowe za odnośny okres, lub jak najszybciej po upływie tego terminu.

Każde opóźnienie między datą publikacji ujawnianych informacji, o których mowa w ust. 1, a datą publikacji odnośnych sprawozdań finansowych musi mieścić się w rozsądnych ramach czasowych.

4. EUNB udostępnia na swojej stronie internetowej archiwum informacji, których ujawnienie jest wymagane zgodnie z niniejszym artykułem. Dostęp do archiwum jest zapewniony przez okres nie krótszy niż okres przechowywania danych określony w przepisach krajowych w odniesieniu do informacji zamieszczanych w raportach finansowych instytucji lub podmiotów. Właścicielem danych pozostają instytucje lub podmioty, które je opracowały; pozostają one także odpowiedzialne za dokładność tych danych.

Artykuł 128c

Symulacje zarządzania kryzysowego

1. EUNB koordynuje regularne działania ogólnounijne w celu przetestowania stosowania niniejszej dyrektywy, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 (*) i dyrektywy 2014/49/UE w sytuacjach transgranicznych w odniesieniu do następujących aspektów:

a) współpracy właściwych organów w trakcie planowania naprawy;

b) współpracy między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a właściwymi organami przed upadłością oraz w czasie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji i podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d) niniejszej dyrektywy, w tym przy wdrażaniu programów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjętych zgodnie z art. 18 rozporządzenia (UE) nr 806/2014.

2. EUNB przygotowuje sprawozdanie, w którym określi najważniejsze ustalenia i wnioski z działań, o których mowa w ust. 1. Sprawozdanie to podawane jest do wiadomości publicznej.

Artykuł 128d

Przepisy przejściowe

1. W drodze odstępstwa od art. 45b ust. 1a depozyty przyjęte przed dniem 12 maja 2028 r., które spełniają warunki określone w art. 45b ust. 1 akapit pierwszy, art. 45c ust. 2a akapit drugi lub art. 45f ust. 2 lit. a), mogą być uwzględniane w kwocie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych do dnia 11 maja 2029 r.

2. Do okresów przejściowych dla instytucji lub podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, na spełnienie wymogów określonych w art. 45e lub 45f niniejszej dyrektywy lub wymogów wynikających ze stosowania art. 45b ust. 4, 5 lub 7 niniejszej dyrektywy, stosownie do przypadku, określonych przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przed dniem 12 maja 2028 r., art. 1 pkt 39 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2026/806 (***) nie ma zastosowania.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/806/oj>).

(**) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2026/806 z dnia 30 marca 2026 r. w sprawie zmiany dyrektywy 2014/59/UE w odniesieniu do środków wczesnej interwencji, warunków uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz finansowania działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz dyrektywy 2014/24/UE w odniesieniu do usług wyceny do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. L, 2026/806, 20.4.2026, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2026/806/oj>).";

67) w załączniku w sekcji B dodaje się punkt w brzmieniu:

„5a. opis regulowanych prawem państwa trzeciego zobowiązań instytucji i wszystkich jej podmiotów prawnych, w tym:

- ich kwotę;
- ich elementy składowe, w tym profil wymagalności;
- regulujące je prawo państwa trzeciego;
- ich stopień uprzywilejowania w standardowym postępowaniu upadłościowym;
- wskazanie, czy zobowiązanie jest wyłączone na mocy art. 44 ust. 2;
- wskazanie, czy do zobowiązania włączono postanowienie umowne wymagane na podstawie art. 55 ust. 1 niniejszej dyrektywy i art. 52 ust. 1 lit. p) i q) oraz art. 63 lit. n) i o) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- w przypadku stwierdzenia, że włączenie postanowienia umownego dotyczącego umownego uznania umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 55 ust. 2 jest niewykonalne z punktu widzenia prawa lub z innych względów – kategorię zobowiązania zgodnie z art. 55 ust. 7.”.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2014/24/UE

W art. 10 dyrektywy 2014/24/UE dodaje się literę w brzmieniu:

„k) usług wyceny, o której mowa w art. 36 i 74 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/59/oj>).”.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 11 maja 2028 r. przepisy niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 12 maja 2028 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 4***Wejście w życie i stosowanie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 1 pkt 65 stosuje się od dnia 11 maja 2026 r., a art. 1 pkt 44 lit. b) i c) stosuje się od dnia 12 maja 2028 r.

*Artykuł 5***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 marca 2026 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

R. METSOLA

W imieniu Rady

Przewodnicząca

M. PANAYIOTOU